Medlemsblad Fallskjermseksjonen Norges Luftsportsforbund Nr. 4 2004, 31. årgang

En noe annerledes boogie...

INVITASJONEN FRA BJ WORTH TIL Å PAKKE KOFFERTEN Å SETTE KURSEN MOT BALI KOM MIDT I SOMMERVARMEN I NORGE OG PÅ KORT VARSEL. KOM TIL BALI, OG BLI MED OG LEK... SÅ HVA GJØR MAN?

PÅL BERGAN **TEKST**
ANDREY VESELOV WWW.SKYPHOTO.RU **FOTO**

Rammene rundt opplegget var ikke sammenlignbare med noe som har skjedd tidligere, og vil kanskje aldri skje igjen. Etter bombeattentatet på en nattklubb i Bali i 2002 har turistmyndighetene hatt vanskeligheter med å tiltrekke seg turister igjen i samme omfang som tidligere. Bali sliter derfor med å opparbeide tillit i resten verden på at det er trygt å reise dit, og i år tok de derfor i bruk en noen uvant metode for å spre informasjon om at Bali igjen er et trygt reisemål.

Så hvordan gjør man det? Jo, noen kloke hoder fant ut at ved å invitere drøyt 100 fallskjermhoppere til Bali, pushe på dem hoteller, mat, transport og alt annet, for ikke å glemme en stretch Hercules som gladelig går til 20.000 fot så mange ganger man vil per dag, og be dem sette en 100 manns formasjon over Bali som en nasjonal rekord, ville dette kunne brukes i videre markedsføring av øya som turistmål. Og, ikke minst, alle de inviterte ville kunne fortelle venner i hjemlandene sine om stedet. Dette ble rammene rundt sportens mest uvanlige måte å få folk til å hoppe ut av flymaskiner på. I tillegg stilte organisatorene med en egen Casa og en invitasjon til hvem som helst om å delta på en boogie som gikk parallelt, og her dukket en smule lurvete forsamling på rundt 25 stk opp, med ganske så blandet erfaringsnivå.

Boogien ble organisert av BJ Worth, og til å hjelpe seg hadde han Larry Henderson (begge rett fra Hercules boogien i Sverige), samt undertegnede til også å gjøre noe grovarbeid med spotting og koordinere ting mellom indonesierne, pilotene og hopperne. Det ble en broget forsamling av australiere, amerikanere og ikke minst russere som klarte å møte den korte tidsfristen, og etter fintelling var det ikke mindre enn 17 nasjoner representert.

Kvaliteten på hopperne var langt fra det man hadde håpet på, og det var en stund tvil om vi skulle kunne klare å sette en rekord med 100-manns. Men tvilen ble gjort til skamme etter et par dagers innhopping. Etter en kveld med mye øl og sen start dagen etter, ble en rolig og komplett 99 manns satt i rundt 9000 fot. Deretter gikk det bare fremover. Gruppen lærte seg sine slotter godt og fort, og var disiplinerte nok til å fokusere på det viktigste på hvert av hoppene. Ved å lure tilbake en som var nede for telling pga øreinfeksjon ble neste hopp rekordhoppet på 100, og balinesere og indonesiere var fullstendig opprømt for at de hadde nådd målet sitt allerede etter fire dagers hopping.

Sjefen for Luftforsvaret ville gratulere og satte seg på sitt private jetfly og fløy ned fra

Jakarta en times tid unna for å gratulere, og kom akkurat frem til å se dagens siste hopp, der vi nå hadde gått over til 100 manns sekvens. Dessverre gikk en av de indonesiske deltagerne i bakken på det hoppet. Mannen trakk lavt (han hadde lånt bort riggen sin med Cypres i til sin sønn som også hoppet) og fikk problemer med utstyret. Dette satte selvfølgelig en noe dempet stemning for fortsettelsen.

Etter en dag med fri, en kort minnetale og et minnehopp kom ting fort tilbake i gjenge igjen. En fridag gjorde godt for hopperne, selv om det nødvendigvis ikke var rammen man ønsker å få det rundt. For mange ble fridagen en mulighet til å se reise rundt, spille golf, se seg om, snorkle, eller rett og slett slacken i solstolen i 30 graders varme og deilig bris...

Hoppene videre utviklet seg ganske bra. Hvert eneste hopp videre startet med en komplett formasjon rundt 80 og oppover, og to poeng var standard. På flere av hoppene ble det gjort tre poengs 80-90 manns komplette formasjoner, noe jeg tror svært få har gjennomført med slik soliditet hopp etter hopp. Det meste virket perfekt, Herculescrewene var velvilligheten selv, og vi måtte nesten be dem fly lavere på run noen ganger, da de bare fortsatte oppover av pur glede (eller mangel på oksygen – hvem vet?).

De indonesiske organisatorene var kjempefornøyd, og hadde selvfølgelig også mange andre planer som gruppa ikke ble særlig orientert om. Som for eksempel en 100 manns demo i en park midt i byen (der ingen kunne fortelle hvor den lå, hvordan den så ut eller hvor stor den var – bortsett fra en turistlignende bakkevideo og et håndtegnet kart på en serviett), beachhopp hver ettermiddag på forskjellige beacher (igjen var det alltid tvil hvor vi skulle lande – beachen var tross alt bare 7-8 kilometer lang, men indonesierne pekte flittig i retning av beachen og sa "no problem – beach that direction"...), samt et innhopp med seremoni og lunsj på naboøya Lombok.

For indonesierne og Bali-organisatorene ble dette en virkelig suksess-boogie. Alle mål ble nådd, de fikk rekorden sin, vi fikk hoppet, og som gjester ble vi invitert til middager hver kveld som ble sponset av forskjellige grupperinger som ønsket å være bidragsytere (f.eks den lokale Harley Davidson klubben som sponset middag på Hard Rock Cafe på beachen for 120-140 mann totalt), og alle kunne dra lykkelig tilbake til noen smoothe kveldspils på Bali Hilton, et femstjerners beach resort som lå rolig og tilbaketrukket på egen beach.

For deltagerne var dette en happening som var der og da, og sannsynligvis aldri kommer tilbake. Å bli kjent med Bali, indonesierne, stedet, maten, kulturen, og alle mulighetene som stedet bød på, var fort verdt hele turen. For ikke å snakke om prisen: Når man kom til Bali var ALT gratis! Mat, opphold og hopping og i tillegg ble flybilletter sponset til en viss grad.

Og jeg gir gladelig mitt bidrag tilbake til arrangørene og sponsorene: Reis til Bali, reis til Lombok, ta turen rundt i Indonesia, og du vil oppleve vennlighet og en kultur vi nordmenn har godt av å lære kjenne. Mars til juni er visstnok de beste månedene, selv slet vi en del med skyer denne gangen, men så var også dette starten på regnsesongen som varer til januar/februar. Ta med deg slekt og venner, ta på deg "Fuck the Terrorist" t-skjorta di og still opp for verdensfreden!

Og World Team kan logge nok en rekord...

JENTEUKA VOSS 14

DET LOVTE DÅRLIG MED MØRKEGRÅ REGNSKYER TREDD LANGT NEDOVER LØNOHORGI ALLEREDE SØNDAG, MEN DE SOM KJENNER VOSS VET AT DET IKKE VILLE MANGLE PÅ INITIATIV OG OPPFINNSOMHET.

Tonje Johansen og Lise Wollan**Tekst**

Takket være en av våre mange sponsorer, OB, kunne vi sette i gang med varmluftsballong produksjon etter litt veiledning fra Endre. Han hadde god erfaring med bruk av den grønne typen (super maxi +++). Guttene var langt fra fraværende under jente uka på Voss, til tross for deres noe skeptiske holdninger. De hadde på forhånd uttrykt bekymring for jentelandinger, uavbrutt kakling i flyet og femikultur. (I følge Bjørn Magne fikk øreproppper en helt ny betydning etter jenteuka). Deres frykt skulle derimot være noe ubegrunnet.

Uka startet rolig med skjermkjøringsseminar i regi av Ludens Freefly og HC. De fleste jentene meldte seg på og var ivrige deltagere. Noen onde tunger hevdet at jenter og skjermkjøring ikke hørte sammen, men de skulle vises å ta grundig feil. Kari special guest star Berg sto fram som et prakteksemplar og vant presskonkurransen tirsdag.

På onsdag kom sola og smilene med. Det ble organisert FS formasjoner med jenter i en fornøyelig blanding. Marte og Tonje utpreget seg med sin særegne stil (leksjon beinstilling). Karate trening med en av de lokale heltene fra Voss ble raskt avlyst da politi-Øystein meldte seg frivillig til å ha et selvforsvarskurs med jentene. Dessverre for han, så var Kari dreven etter mange

-20 JUNI

år som ungdomsarbeider og kunne mange fine triks som hun viste oss med Øystein som markør.

Torsdag våknet vi opp til nok en strålende dag. Kari holdt morgentrim med knipeøvelser og hoftevrikking og latteren lå løst blant de fleste. Det ble arrangert Speedstarkonkurranse, jentene mot guttene naturligvis. Første runde gikk i guttenes favør. "Et identifisert himmellegeme bygde opp fart og høyde på høyreflanken, for så å suse inn i stjerna, knuse leppa til Anette og rive basen fra hverandre" (sitat Tonje). På kvelden ble videomennene bestukket slik at jentene kunne se Bridget Jones i beste sendetid. Fredag fikk vi grått oss til en revansjerunde speedstar. Monika hadde "heldigvis" ikke sett videoen fra det forrige hoppet og forsterket gruppa ytterligere. En stjerne var et faktum. Vi vant runde to overlegent og guttene måtte bøye seg i støvet. Karis kompiser fra Oslo stilte opp som bartendere og mikset rosa drinker til en tørst forsamling.

Swoop var også en av øvelsene vi skulle gjennom denne uka og ble arrangert lørdag med Funkflyz Martin som dommer. Swoopekonkurransen lignet mer og mer på en "flare øvelse" hvor de med minst skjermer kom lengst, men Marte Swoopa Lund var et hederlig unntak og vant jenteklassen med stil. Bula, OB, Libresse, PD og Voss prenteverk hadde sponset

oss med diverse premier som ble delt ut til deltakerne samme dag. Alt i alt så var jenteuka ikke preget av for mange deltakere, men allikevel morsom og innholdsrik for oss som valgte å delta. En spesiell takk til Kari som stilte opp og viste oss nettopp hvorfor vi valgte henne som ukas frontfigur.

Når det gjelder...

- reparasjoner av fallskjermutstyr
- oppgraderinger som linebytte, BOC ol
- forebyggende vedlikehold
- modifikasjoner
- produksjon av deler og tilbehør
- spesialsøm

er det bare en ting du trenger å huske:

verksted@skydesign.no

Annonseen er i korrektur

Norges eneste godkjente spesialverksted
for fallskjermreparasjoner.

siden 1985 – for fallskjermhoppere – av fallskjermhoppere

SKY DESIGN VERKSTED

Dronningensgt 13, Boks 670 Sentrum, 0106 Oslo
T: 95 99 33 21 - email: verksted@skydesign.no

Det var RÅTT!

DET ER JANUAR MÅNED OG PAPPA SKAL MELDE SEG PÅ TIL HERCULESBOOGIE. JEG ER RASK FREMPÅ OG SIER MED ET LURT SMIL: – HVA MED MEG, DA? JEG VIL OGSÅ HOPPE HERCULES!

RUBEN ARNEBERG Tekst
XXXXXX Foto

Han ser på meg og sier: – Jeg skjønner deg godt. Det er jo kanskje den eneste sjansen du får. Ok! Du skal få hoppe tandem fra Hercules, men da må vi spare litt på andre ting.

Jeg roper: – YES, det blir kult.

Det er langt frem til Hercules boogien, så det går i glemmeboka i mange måneder.

Lørdag 24.juli setter Frode, pappa og jeg oss i bilen "mademoiselle" og vender snuta mot Lidköping.

Vel fremme registrerer vi oss for boogien. Jeg får eget "wrist band" for boogien med navnet mitt på. Kjempekult!

Så var det bare å begynne å mase på pappa for å registrere meg til tandemhopp. Jeg ville ha med kameramann på hoppet, og jeg ville ha video pluss stillbilder.

Ga ikke pappa 1 sekunds fred. Han ble temmelig varm i toppen og det var en del frem og tilbake før han endelig kom og sa:

– Du skal hoppe mandag og må møte opp kl.10.15, og kameramann med video pluss stillbilder er i orden.

Mandag, det er litt lenge å vente, men greit nok.

Så er det mandag og vi kjører inn på hoppfeltet. I dag skal det skje. Mitt 4. tandemhopp og det fra en Hercules. Jeg fikk møte min tandempilot og vi begynte å gå igjennom hoppet. Syntes han gjorde en god jobb, og så var han kul.

Pappa holdt seg unna. Han hadde vel nok med sin egen hopping.

Siden jeg hadde gjort 3 tandemhopp før, fikk jeg beskjed om at jeg skulle trekke selv.

YES!! Tenkte jeg. Det er jo bare helt ... Jeg spurte: Hvordan gjør jeg det? Skal jeg bare trekke kula så langt jeg kan? Skal jeg kaste den?

Han ga meg en kort briefing, og så kjente jeg at det satt.

Så gikk vi mot flyet, og jeg tenkte at dette blir fett.

Men så kom en melding, og løftet ble satt på stand by pga dårlig vær. Vi måtte vente i 2-3 timer, og jeg tenkte: – Oh boring...

Til slutt kom det over anlegget: Gå til flyet, og vi ruslet mot gaten. Jeg kikket bort på flyet og tenkte: For et fly!

Det brusa i blodet når vi gikk inn i flyet. Vi satte oss helt innerst.

Så var vi i gang. Taxet ned rullebanen. Snudde rundt. Full gass og mye bråk. Vi raste nedover rullebanen, og der gikk nesa i været.

For en climb. Dette gikk oppover. På vei oppover sa tandempiloten at fordi jeg allerede hadde 3 tandemhopp kunne jeg trekke selv. Tailgaten ble åpnet, det ble ropt: Exit! Folk foran oss gikk av i grupper. Vi nærmet oss døra. FOR et hull...

Tandempiloten sa: – Er du klar?

Så divet vi ut. Det var nesten som i et vakuum, og pang!, der traff vinden oss.

Jeg skjønte alt det pappa hadde sagt om at det er et kick når vinden treffer deg. Jeg så Herculesen etter utspranget, og det var RÅTT!

Vi gjorde noen 360 grader og resten av tiden gikk med til å geeke kameramannen. På et av bildene klapper jeg i hendene...

Så fikk jeg noen hender foran meg. Tegn for å trekke: Venstre hånd foran hodet og høyre tilbake på kula. Trekk! Ny fallfølelse, et rykk, og der hang vi.

Så var det flyturen ned. Rolig og lekkert. Vi landet på landingsfelt A.

FOR ET HOPP!

Jeg smilte fra øre til øre, og det bruste i kroppen. DETTE VAR HELT RÅTT.

Hva blir det neste?

annonse 1/1 side

Airtec

Altimaster Neptune – ikke bare en våt drøm

JEG HAR ETTER HVERT BEGYNT Å VENNE MEG TIL ALL DEN REKLAMEN SOM DAGLIG DUMPER NED I POSTKASSEN MIN, OG JEG MÅ ÆRLIG INNRØMME AT JEG LESER DELER AV DET OGSÅ.

ERLING SAGEN TEKST

Perfekt når du sitter på potta. Jeg blar raskt forbi vaskemaskiner, kjøleskap og hårfønere og stopper når jeg kommer til gadgets for PC, mobiltelefon, stereo og TV. Gadgets er fett, enkelt og greit.

Det tok derfor ikke lang tid før jeg bestilte en Altimaster Neptune når jeg fikk tilbudet. Før jeg bestiller meg noe nytt pleier jeg å stille meg selv et par spørsmål: "Har jeg bruk for den?" og "kan jeg få bruk for den?". Svaret på det første spørsmålet var "nei" da jeg har både høydevarsler med logg og høydemåler fra før, svaret på det andre ble "ja" for jeg kan jo få bruk for den en eller annen gang, dermed ble det 50 % "ja" og jeg bestilte et eksemplar.

Siden den gang har jeg i følge loggen brukt Altimaster Neptune 353 hopp og jeg sitter litt igjen med den "alt i ett" følelsen man får med moderne mobiltelefoner. Neptune fungerer som både høydemåler, høydevarsler og fritt fall computer med loggfunksjon. Jeg har stort sett brukt den som høydemåler med loggfunksjon da jeg bruker Pro Dytter som høydevarsler til vanlig. Naturlig nok kan du kun ikke både bruke Neptune som håndholdt høydemåler og høydevarsler samtidig, på lik linje med at du ikke kan bruke mobilen som MP3 spiller og snakke i den samtidig.

På vei opp i flyet kan man lese mer eller mindre nyttige data som, temperatur, høyde, klokke, dato og estimert tid til 12500 fot basert på "climb rate" funksjonen. Straks man hopper ut av flyet blir alle disse mer eller mindre nyttige dataene byttet ut med høydeangivelse i store lettleste tall angitt med ett desimal. Når man henger i skjerm går displayet over til å vise høyden i hele tall, eks "2358" fot mens det i fritt fall viser "10,8" for 10800 fot, og det er nettopp denne funksjonen jeg likte spesielt godt med Neptune. En mer presis avlesing av høyde i skjerm er uten tvil et godt hjelpemiddel på vei inn for landing. Når jeg i tillegg lastet ned "swoop mode" softwaren direkte fra nettet til Neptune via IR inngangen bak på enheten, ble Neptune et enda nyttigere verktøy for skjermkjøring og swooping. I swoop mode kan du programmere Neptune til å avgi et pipesignal i tre forhåndsinnstilte høyder for skjermkjøring. Mens dagens høydevarslere ikke lar deg programmere høyder lavere enn 1500 fot kan Neptune også programmeres for høydevarsling helt ned til bakkenivå. Denne funksjonen gir deg dermed beskjed når du passerer høyden for planlagte oppstillingspunkt uten at du trenger å ta blikket bort fra bakken eller andre hoppere rundt deg. Når Neptune i tillegg er vanntett blir den helt enkelt et "jeg bare må ha den" for swoopere.

I begynnelsen var det en del irriterende bugs i softwaren som fortløpende har blitt rette av produsenten, og det å oppdatere direkte fra nettet har fungert bra. Det som derimot ikke var like bra var når den gikk tom for batteri, noe jeg fant ut i ca. 5000 fot i fritt fall. Da var det greit å ha høydevarsler! Men hva viss høydevarsleren også...?

Fakta:

Kort oppsummering om Neptune:

- Høydemåler
- Høydevarsler
- Høydevarsler for swooping
- Fritt fall computer
- Logg funksjon
- Vanntett
- Enkel oppgradering via IR
- Leveres i svart og andre ikke like fine farger

Mer informasjon finner du på produsentens hjemmeside www.alti-2.com
Autorisert forhandler av Neptune i Norge er Sky Design

ALTIMASTER Neptune

annonse 1/1 side

Para Gear

Slitasje på pilotskjermer

VI HAR GJENNOM MANGE ÅR MED PRAKTISK BRUK, KONTROLL OG VEDLIKEHOLD AV FALLSKJERM-UTSTYR GJORT OSS KJENT MED DE VANLIGSTE OG VIKTIGSTE SLITASJEPUNKTENE PÅ UTSTYRET.

ERLING SAGEN**TEKST**

Disse erfaringene har selvfølgelig produsentene også gjort seg, noe vi også ser og erfarer med utvikling av nytt utstyr der slitasje og bruksskader blir stadig færre og mindre gjeldende. Men det er ikke dermed sagt at vi som brukere skal lene oss tilbake i stolen i tro om at problemer ikke kan oppstå med nyere type utstyr. Vi bør heller vise interesse og kanskje være noe skeptiske til det utstyret vi bruker, og som eiere og ditt eget utstyrs egen matrialforvalter sette oss inn i utstyrets virkemåte, slitasje og serviceintervaller.

I løpet av årets sesong ble jeg ved fire anledninger gjort oppmerksom på en ny og for meg ukjent type slitasje på pilotskjermer. Felles for de fire var at de var levert med nye seletøy produsert i perioden 2003-2004.

Ved alle fire tilfellene dreide det seg om betydelig slitasje på webbingen (se bilde) som holder lukkepinnen festet til pilotbåndet, og skadene var så vidt alvorlig at pilotene ikke ble godkjent for videre bruk. At pilotskjermer slites er ikke noe nytt i seg selv, og strengt tatt er det vel ikke noe sjokkerende og nyoppdagende at også forankringen av lukkepinnen kan slites. Det som derimot bekymrer meg mer er hvor rask skaden oppsto og det faktum at utstyret var nærmest nytt. I de fire tilfellene jeg har sett var det kun utført mellom 50 og 150 hopp på utstyret før slitasjen ble så stor som vist på bildene.

Du synes kanskje ikke dette høres spesielt alvorlig ut, men tro meg når jeg sier at du ikke ønsker å bli utsatt for en feilfunksjon av denne typen. Hvis webbingen som holder lukkepinnen festet til piloten ryker, vil man ende opp med "container lock" der containeren holdes lukket av lukkepinnen, samt en pilot på slep. Og det er nettopp det ekstra faremomentet med pilot på slep jeg sikter til. Utfallet av slikt scenario er uansett "flyr ikke" med påfølgende nødprosedyre. I det man trekker reservehåndtaket skyter reservepiloten ut og må på veien snirkle seg opp gjennom piloten du allerede har på slep. Faren for at disse to pilotene filtrer seg sammen er absolutt til stede og vil i så fall kunne medføre totalforsager uten særlig gode utsikter for mer hopping den dagen.

Selve slitasjen har oppstått som følge av irregulær skarp kant på innsiden av hullet der webbingen føres gjennom lukkepinnen. Etter å ha studert lukkepinnene nærmere konkluderte vi med at det måtte dreie seg om en produksjonsfeil. Jeg kontaktet dermed de seletøyfabrikantene jeg er forhandler for og informert om de funn som er blitt gjort i Norge med spørsmål om hva dette kan skyldes, hva som blir gjort for å forhindre at denne type skade skjer igjen og om de har mottatt tilsvarende henvendelser fra andre forhandlerer eller hoppere. Det har blitt bekreftet av årsaken ligger i produksjonen av pinnene og at produsenten er innformert om problemet. Seletøyfabrikantene på sin side bekrefter at de har fått flere tilsvarende rapporter og at fra nå av vil kontrollere samtlige lukkepinner de har på lager og ikke bare stikkprøver slik de har gjort tidligere.

Avslutningsvis vil jeg komme med en liten oppfordring til alle eiere av eget fallskjermutstyr. Vær ditt ansvar bevisst. Det er du som eier og bruker av utstyret som har den daglige kontrollen og ansvaret for at utstyret ditt er luftdyktig. Eksemplet beskrevet i denne artikkelen er ikke enestående, og viser at du enkelt og uten særlig merarbeid kan være med å bidra til at tilsvarende faremomenter blir oppdaget i tide.

annonse 1/1 side

PDF

Takk

ET LITE FORSØK PÅ Å TAKKE NOEN PERSONER SOM HAR GITT MEG ET FANTASTISK FALLSKJERM ÅR!

HEIDI KATRIN KARLSEN TEKST

Høsten 2003 bestemte jeg meg for ta et halvt år fri fra jobb og Skien. Jeg var blitt ufrivillig kastet ut i singel tilværelsen og ønsket å benytte min frihet til å reise ett eller annet sted i verden. Jeg brettet ut verdenskartet og var litt usikker hvor turen skulle gå. Øst, vest eller sørover? Vurderte å henge opp kartet på veggen, ta pilkast-trikset og la skjebnen bestemme. Istedenfor gikk jeg inn på nettet for å undersøke mulighetene. Sjekket mailen samtidig og hadde tilfeldigvis fått mail av Lise Aune. "Du har kommet med på Basicen 2004". Joho! tenkte jeg, da var påska 2004 planlagt. Hmmm, DeLand høres jo ut som et OK sted. Kanskje jeg skal høre med Lise om det finnes noen muligheter for å få pakke evt. et eller annet. Sendte en mail tilbake og ventet i spenning.

Par dager etter fikk jeg svar fra Lise. Jeg hadde fått tilbud om å pakke for det nye landslaget. Jippi! Æhh, jeg mener hjelp! Pakke!?! Jeg hadde jo pakket litt for klubben og mines jeg da nevnte at jeg aldri skulle bli pakker. Jeg bestemte meg likevel rimelig raskt at dette var noe jeg ville gå for. Tenk å være der eliten av fallskjermhopping holder til.

Tiden før avreise gikk med til å ordne praktiske ting. Nytt pass (elektronisk), visum (skulle være i USA lenger enn 3 mnd), flybillett, søke permisjon, selge bil og leilighet. Skulle alt krasje, så hadde jeg litt lommepenger jeg kunne bruke på hopp og reising i USA. 27. desember kl. 07.00 tok flyet av fra Gardermoen. Et ? år med usikkerhet, men ikke minst muligheter lå foran meg.

Etter mye forsinkelser og et litt ubehaglig avhør for å komme inn i USA, møtte Lise meg med et stort smil i DeLand. Yes! Livet er herlig! tenkte jeg, i det jeg nesten hadde sovnet før hode nådde puta.

Jeg hadde ca. to uker på å bli kjent med omgivelsene før laget skulle komme. Lise og Nicolai viste meg rundt i DeLand, hjalp meg med å finne sted å bo og presenterte meg for en haug med fantastiske mennesker fra hele jordkloden. Jeg kom dermed fort inn i det lille samfunnet som levde på hoppfeltet i DeLand. **Tusen takk! Lise og Nicolai.**

Dagene gikk fort og dagen da laget skulle komme nærmet seg. Begynte å bli litt nervøs for hvordan det egentlig skulle gå med pakkingen. Lite erfaring med å pakke fort + ukjente rigger og skjermer. Hjelp! Men Lise hadde ordnet med hjelp på feltet. Junior fra Brasil skulle pakke sammen med meg den første treningsleiren. Etter hvert var det flere som hjalp til når det knep som verst. Josh (Brasil), Rez (Tyrkia), Lena (Sverige), Ari (Island). Dere leser vel neppe Frittfall, men likevel **Tusen takk!**

Dag Einar har bodd i DeLand en del år og har masse erfaring. Han viste meg en hel del tips på hvordan jeg skulle pakke fort. "Rist litt her, kutt ut og tell, kutt ut å brett, snurr godt her så går det bra". **Tusen takk!** Dag Einar, for alle lure triks. De kom godt med.

13. januar kom landslaget. Hadde truffet så vidt noen av de tidligere. Likevel var jeg spent denne morningen. Hvordan var egentlig dette nye landslaget å være sammen med? Hva tenkte de i forhold til at det skulle komme en fersking å pakke for dem? Laget kom og skuldrene senket seg. Det var en kjempe gjeng! Tore skulle filme denne treningsleiren. Siden kom han inn for Alex.

Tusen takk! Arcteryx. Et lag med fantastiske personer som kan ha de mest intellektuelle diskusjonene til i neste øyeblikk å falle ned på humor langt under belte stedet. Må innrømme jeg lo godt da Dr. Hjelle dro ned buksa og viste enn konservativ amerikaner hva pungløfting var. Jeg hadde mye moro og følte meg nesten som en del av laget.

"Och så gikk en dag Och så gikk en till

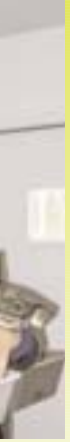

Den første pakkedagen ble det mye stress. Plassen var liten til hver enkelt pakker. Jeg pakket også Velocity for første gang. For en merkelig skjerm tenkte jeg. Så liten, men likevel så mye duk. Ja, ja det går vel bra. Junior er snart ferdig med sine 3 og jeg har akkurat begynt på nr 2. Stress!!! strikken rykker, duken eser, svetten siler i den høye luftfuktigheten, Hjelp! Junior er like rolig og smiler. Han viser og jeg får mer dreis på pakkingen.

2. pakke dag er over. Jeg er helt utslitt! Fingrene, knea og ryggen er sår. Jeg ligger rett ut på pakke matta og lurer på hvorfor en 30 åring som meg får seg til å slite ræva av seg med fallskjermpakking? Svaret skulle komme litt senere den kvelden. Jeg skulle prøve vindtunnel for 1. gang.

Etter 1 times pause med litt mat og drikke var kroppen mye bedre. Jeg begynte å glede meg til å prøve denne vindtunnelen, som alle snakket om var så fantastisk.

Og det var den. Farlig dyr moro! 20 min og 200 dollar fattigere, men den gav meg en kjempe motivasjon for å pakke videre.

Ellen Buchardt kom til DeLand midt i januar. Ei frisk jente på 19 som hadde klare mål for fallskjermhoppingen. Hun skulle bli god og hadde jobbet og spart penger for å være i DeLand i 3mnd. **Tusen takk, Ellen.** Det var utrolig fine måneder vi hadde sammen der borte i DeLand.

I løpet av tiden jeg var i DeLand kom det stadig over folk fra Norge. 2 Basicer og 1 Advanced Basic gjorde også sitt til at jeg sitter igjen med mange fine hopp og morsomme historier.

Noen hendelser kunne en jo vært foruten som for eksempel 3 reserver på en dag (Ingen før eller siden! Merkelige greier.) og en litt uheldig entre gjennom glassdøra i Sollys hus. Men stort sett sitter jeg igjen med bare positive minner. **Takker alle som tok turen til DeLand i vinter.**

Jeg sitter igjen med et år der jeg har truffet mange fantastiske mennesker både fra Norge og resten av verden. Lært mer om fallskjermhopping en jeg kunne drømme om på forhånd. Jeg hadde ca. 300 hopp når jeg dro. Da jeg reiste hadde jeg runda 500 og 4 1/2 time i vindtunnelen. Nytt utstyr hadde jeg også fått skaffa meg og et stort ønske om å satse mer på fallskjermhopping.

Da jeg kom hjem tok jeg AFF. **Tusen takk, Grenland Fallskjermklubb!** Moder klubben min som gav meg muligheten til å ta dette kurset på Æra. Jeg har hoppet hele sommeren og farta mellom Skien og Voss for å hoppe mest mulig AFF. Vil her få skryte litt av Voss Fallskjerm klubb. De har et bra miljø med mange morsomme personligheter som jeg ble litt bedre kjent med. **Tusen takk, Voss!** Vi sees neste år.

Jeg stortrives med elever og håper jeg vil se mange av dere neste sesong.

Hercules boogien var også en høydare denne sesongen. Å hoppe fra en Herc var noe helt spesielt, gode organisatorer og når en i tillegg fikk lov til å være med på å sette en slags jenterekord over nordisk jord på 45 pers, så ble denne turen til Sverige et minne for livet.

Men det største høydepunktet sesongen 2004 er nok NM gullet i Intermediate klassen. Selv om mange ville dytte på oss favorittstemplet, så må jeg ærlig innrømme at jeg ikke var sikker. Å hoppe firer handler jo ikke bare om enkelt prestasjoner. Det er jo tross alt fire som skal fungere sammen. Jeg var nervøs og visste at en liten feil kunne handle om medalje eller ikke. Vi var flere lag som kjempet om æren, så lettelsen var stor da jeg skjønte det gikk den rette veien.

Tusen takk til "DeLand Light" (Lise, Nicolai og Ellen) for noen utrolig morsomme og lærerike hopp.

Det har altså vært et fantasisk fallskjermår for meg, takket være alle rundt meg! Hadde vel aldri trodd jeg skulle være der jeg er i dag for 1 år siden. **TUSEN TAKK!!!**

Inte visste jag at det var det som var livet"

Så du vil være med å sette verdensrekord?

DET ER STILLE PÅ FORMASJONSFRONTEN I NORGE FOR TIDEN. JO DA, VI HAR JO BÅDE LANDSLAG OG REKRUTTERINGSLAG OG SÅNN SOM GJØR KNIRKETE FIRER FORMASJONER SÅ DET HYLER ETTER, MEN DET VAR IKKE AKKURAT DET JEG HADDE I TANKENE.

PÅL BERGAN
PAL.BERGAN@ONLINE.NO
HANS BERGGREN

Heller ikke ett eller toflys formasjonene som vi sjeldnere får noe særlig ut av lenger. Det er lenge siden vi satte vår 108 manns, og det er jo også et stykke opp til de virkelig store greiene.

Verdensrekorden i dag er på 357 personer, og ble satt i Thailand i februar i år. Allerede nå er neste rekordforsøk under oppseiling og planlegging, og tiden er satt til februar 2006 også denne gang i Thailand. Det er noe med den suksess Thailand selv føler de har bidratt til på de tidligere rekorder som gjør at de ønsker World Team velkommen tilbake igjen til et nytt forsøk. Målet er 400 blank. Selv om enhver verdensrekord krever like mye innsats, er det rart med de helt runde tallene, de teller liksom litt mer. Så det er det vi går for nå.

Godt hjulpet av at Thailands Kong Bumbipols går inn i sin syvende tolvårssyklus som regent har Thailand noe å henge på knaggen denne gangen også. World Team er invitert til å delta i Hans Høyelighets bursdagsfeiring, og for det får vi fire eller fem Hercules i to uker for å gi vår gave av en verdensrekord tilbake. Snedig og fiffig, og hvem vil vel ikke være med på gedigne bursdagsfeieringer og gi kule gaver?

Så vi er allerede i gang med rekrutteringen. Og mange spør selvfølgelig hvordan de etter hvert kommer med på disse større og større formasjonene. Spørsmålet er godt nok, og ikke minst en vanskeligere og vanskeligere nøtt å knekke. Ettersom årene går mister man selvfølgelig en del av de som "alltid" har vært med på disse av naturlige årsaker. Det betyr at mye av den storformasjonserfaring som disse personene bidro med forsvinner samtidig, og må erstattes med nye personer med mindre erfaring. I tillegg blir formasjonene bare større og større. Og det betyr unektelig at det må flere mennesker til for å få dette til å skje. Så – for en organisator er dilemmaet at erfaringen forsvinner ut, mens nye tilskudd er begrenset av personer med mindre og mindre storformasjonserfaring. Og, jo større formasjonene blir, jo vanskeligere er oppgaven og jo mer erfaring skulle man ønske at deltagerne hadde. Skjønner dilemmaet?

Så nå er vi forsiktig i gang igjen. Slik det virker i korte trekk, er at World Team består av en gruppe med lagkapteiner som alle får tildelt et visst antall slotter i forhold til sektoren de skal være i, i grove trekk rundt 20-35 stk. Skandinavia kjører med en full sektor (som nok igjen vil ligge kl 7 i formasjonen). Sven Mörtberg er kaptein fra Sverige og Pål Bergan fra Norge. I tillegg tar vi med oss dansker og finner, og sist gang fikk vi også et halvt lass russere (som man trodde ville forstå språket vårt bedre enn at de skulle forstå amerikanere for eksempel. Det gikk selvfølgelig helt utmerket.).

Fra Norge er det vanligvis rundt 10-12 personer som er aktuelle for å være med. Noen av disse er "faste", og har vært med på alle World Team siden starten i 1994. Andre er i dvale mellom forsøkene, men kan plukkes frem og man vet at de vil fungere 100%. Og så er det alltid plass for nye personer, som for eksempel Trude Sviggum i år. Hennes største formasjon før dette var en 4-manns eller noe slikt, men hun klarte seg helt utmerket på de store formasjonene, straks hun forsto at det ikke var sekvens vi drev med.

Rekrutteringsprosessen til disse forsøkene er todelt. Som nevnt får lagkap-

teinene en viss andel av sektoren de har fått tildelt til hoppere de selv velger. Men for å forhindre at enkelte lagkapteiner fyller opp hele sektoren sin med alle venna sine (som kanskje ikke alle er like kvalifiserte), så går restandelen av sektoren tilbake til en pool som siles av flere lagkapteiner. I korthet går dette ut på at det enkelte navn som kommer på poollista må anbefales av flere andre lagkapteiner som kan gå god for vedkommende. Jo flere anbefalinger en person får, jo høyere flyttes han eller hun oppover lista. Til slutt kommer vedkommende eventuelt "tilbake" til den sektoren som han opprinnelig "hører" til.

Systemet ble utprøvd før 2004 rekorden med relativt god erfaring. Vi fikk anledning til å få med personer som hadde vist ansiktet sitt på forskjellige steder det siste året, og opparbeidet tillit hos organisatorene, samtidig som vi også fikk anledning til å "miste" enkelte ulykkesfugler som man kanskje kjente som ikke blant de største bidragsyterne fra tidligere forsøk. Systemet kan nok oppleves både hardt og brutalt for de som ikke blir tatt ut, men når det er snakk om verdensrekorder, og det antall mennesker som er aktuelle på disse, så må man sikre seg så langt som mulig er at de som er med er 100% personer, eller i alle fall blir det i løpet av de første innledende oppvarmingshoppene.

For det er lite annet enn 100% som duger på disse hoppene. Om hver enkelt person tillates å ha et dårlig hopp, ville det ta 400 hopp før alle var inne... Og folk som ikke har de nødvendige kunnskaper kan i verste fall være farlige for resten og skape farlige situasjoner. Dessverre er det slik at enkelte hoppere er "ulykkesfugler". Ikke i den forstand at de alltid gjør noe galt selv, men det skjer alltid noe i nærheten av dem, og de ikke er i stand til selv å bidra til å løse oppståtte situasjoner. Det er alltids noen som stadig blir tatt ut – og noen andre som aldri har blitt tatt ut i hele sin hoppekarriere. Det er store forskjeller ute og går i forhold til om folk enkelt og greit mestrer jobben sin og heller ikke blir kastet ut av bane av de uforutsette ting som skjer på vei til formasjonen.

Så hva er det egentlig vi er på jakt etter når vi søker etter nye personer til å delta på neste forsøk? Forgangne supermenn som helst ser at noen betaler for dem hele veien frem og tilbake? Primadonnaer som ikke kan gi beskjed før dagen før avreise, etter at de nitid har studert formasjon og deltagere for å se om de "andre" er gode nok? Halvavdankede prosjektdeltakere med kulemaver som skjønner at tiden er i ferd med å gå ut og ønsker innbitt å ha en rekord å vise til i skydiverkarrieren sin før de legger riggen på hylla for alvor? Eller de nye, unge, sultne talentene som "ingen" vet om eksisterer...

Jo takk, alle og enhver for min del. Så lenge de gjør jobben sin og er 100% bidragsytere hele tiden og på alle hopp. Den morsomste erfaring jeg har gjort på mange av disse rekordforsøkene er folk som Trude og en hyggelig amerikaner som også er verdensmester i formasjonshopping, men som aldri hadde hoppet stort før. Tydelig stresset av størrelsen av formasjonen, avstandene og hvordan en måtte nærme den seg på, tok de til seg nye erfaringer bit for bit og mot slutten var de velbefarne storformasjonshoppere uten skylapper, og kunne gli inn i formasjonen med store smil om munnen. Men så er det jo også noe spesielt med de menneskene som har brukt flere år, disiplin og lagarbeid og tusenvis av hopp på å spesialisere seg på å lære seg til å vite når kroppen ligger stille.

Og hva da med resten av bølingen, de som ikke har all verdens erfaring eller har vært all verdens aktive med hoppingen sin? Hvordan skal noen få øynene opp for at også de kan være gode, når de aldri får sjansen til å vise seg frem? Holder det å ha vært med på en 20 manns som nesten ble komplett på Æra der man nesten gikk sist? Er man ikke en god diver da? Joda, kanskje for alt jeg vet, men det er nok litt lite å slå i bordet med i konkurransen om å få tildelt en plass på laget.

Man vil jo helst ha ta med seg folk man har sett med egne øyne har både erfaring og nødvendig kunnskap for å være sikker. I seg selv blir jo det en nær umulig oppgave etter hvert. Like umulig blir det for andre lagkapteiner å støtte mennesker de verken har sett eller hørt om. Så det eneste som gjenstår da, er faktisk å gå ut og skaffe seg mer erfaring og bli sett.

Fra nå og frem til World Team 2006 er det flere camper og leire som er gode utgangspunkt for å få prøvd seg og vist seg frem. Kate Cooper og Tony Domenico for eksempel organiserer stadig "Big Ways" i Perris, og har forskjellige Big Way camps rundt om i USA. Neste vår er det håp om å lage regionale Big Way camps i Europa, for å trene opp folk som skal være med, samt å ta med nye prospekter. Roger Ponce de Leon, en annen World Team kaptein organiserer mye på østkysten av USA.

Norsk storsekvensleir i Deland i påska neste år er også et aktuelt sted å trene på, dog vil ikke være spesiell trening på storformasjon der. Men disiplin og flyegenskaper synes i alle størresler av formasjoner. Det jobbes også med muligheten for å få til et skandinavisk opplegg med utgangspunkt i en norsk Hercules og kanskje et samarbeid med svenskene, men dette er foreløpig høyst usikkert. Kanskje kan vi gjøre noe med våre latviske eller russiske venner i løpet av vinteren, slik at vi kan komme og hoppe AN-26 hos dem neste år? I hvert fall, slik man har tenkt er at på disse campene bør det være flere World Team lagkapteiner, slik at man kan få et bredere innblikk i ferdighetene til de enkelte hopperne verden rundt.

Fra sånn cirka desember i år vil World Teams websider bli oppdatert med ny informasjon om de forskjellige arrangementene i 2005, og kontaktinfo til de forskjellige lagkapteinene.

SJEKKLISTE

Her er en kort oppsummering og sjekkliste for kommende storformasjonshoppere:

- Du må ha et visst mot, for ikke å snakke om tålmodighet
- Du må kunne ligge stille i slotten din
- Du må kunne falle rett ned
- Du må kunne tåle kollisjoner i fritt fall uten at det går utover hoppingen eller konsentrasjonen din
- Du må ikke ha hangups om du må gå først eller sist ut av en Hercules og ikke får tid til å trene på dette.
- Du må kunne tracke flatt og langt
- Du må kunne stå stille i sola i to timer og lytte på de samme tingene igjen og igjen
- Du må kunne fly inn i slotten på din radial uten å ta plass fra andre
- Du må kunne falle både fort og sakte
- Du må kunne høre på hva som blir sagt og følge planen selv om du selv vet bedre
- Du må kunne stå opp tidlig, men trenger ikke nødvendigvis glede deg over det
- Du må kunne gi et positivt bidrag til gruppas dynamikk
- Du må ikke bli (for) irritert når ting ikke går som det skal
- Du bør kunne glede deg over gruppas suksess og fremdrift
- Du må være 100% til å komme inn på plassen din hver eneste gang

Velkommen til en spennende fortsettelse.

Storsekvensleir i DeLan

I 1999 BLE DEN FORRIGE NORSKE/NORDISKE STORSEKVENSLEIREN HOLDT I DELAND I FLORIDA. OPPMØTET VAR SÆRDELES BRA OG STEMNINGEN GÅR DET GJETORD OM ENNÅ.

PÅL BERGAN OG LISE AUNE, ORGANISATORER **TEKST**
WILLY BOYKEN **FOTO**

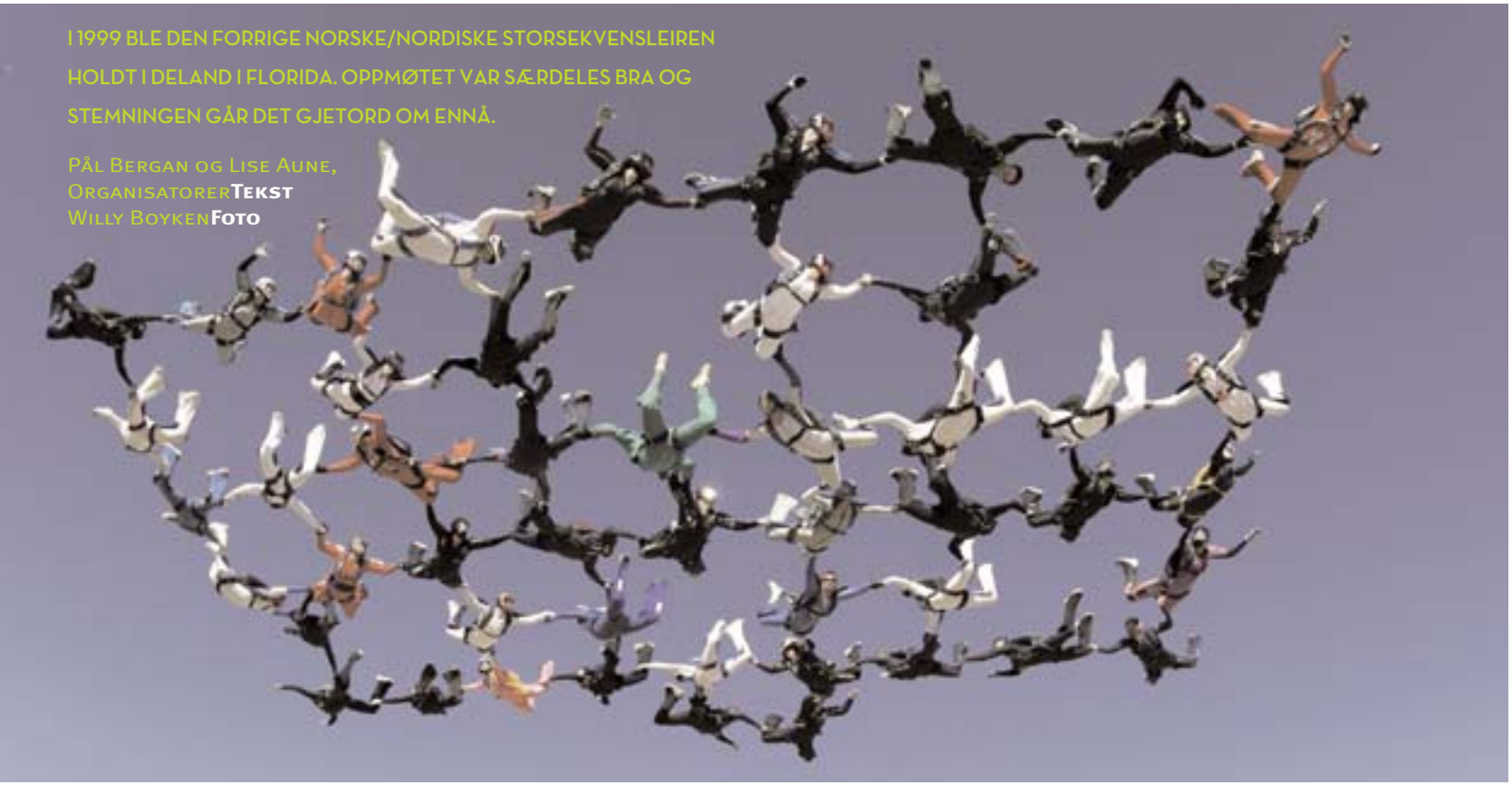

Hvem kan vel glemme norgesrekorden som ble satt mens Per Dynestøl satt ved swimming poolen på hotellet, totalt uvitende om at værholdingen var over? Det er jo mange år siden siste storsekvensleir, og siden den gang har vi fått mange henvendelser med spørsmål om når den neste blir. Vi har ikke følt at tiden har vært helt moden for en storsekvensleir før nå. De senere årene har det kommet mange nye og bra hoppere til miljøet og nivået generelt har økt kraftig. I tillegg har mange av de "gamle" ringrevene savnet et norsk tilbud om storsekvens. Riktignok er ikke nivået såpass bredt at vi føler at en ny norgesrekord er på sin plass ennå, men med en storsekvensleir bak seg har man tilegnet seg erfaring og kunnskap til å muligens få plass på et fremtidig rekordforsøk. Det kan også bli fantastisk moro til sommer'n på Æra og Voss å organisere sunset loads i 20-40 manns størrelse med hoppere som kan hoppe storformasjon!

Etter mye Basicleire og FS-skoler har vi, i Norge, fått opp en solid bredde av gode FS-hoppere. Det som kanskje kommer som en overraskelse på mange er at det å hoppe storsekvenser krever så mye mer enn hva du trenger i en firer. I tillegg til å kunne fly kroppen sin i formasjonen (mens to av sidekompisene dine har en levelforskjell på et par drøye meter i hver sin retning) må du også kunne floate, dive, være disiplinert, ha god oversikt, lese formasjonen og tracke dugelig bra for å sikre en trygg separasjon. Alt dette lærer du om på Storsekvensleiren i DeLand. Dersom du er usikker på dine egne kunnskaper så fortvil ikke. Det vil bli organisert grupper i ulike størrelser etter erfaringsnivå. Etter hvert som du mestrer de mindre gruppene kan du avansere til de større.

Vi kan love kvalitetsvideo fra noen av verdens beste fritt fall videofotografer. De vil i tillegg til å filme alle hoppene, også filme det som skjer ellers slik at alle skal få med seg en DVD med ferieminnene på hjem.

I disse dager legger vi siste hånd på avtaler med de trenerne vi ønsker å ha med. I første omgang skal vi gjøre knallbra hopp med instruksjon og gode debriefs. Vi kan love topp navn til dette, både i luften og på bakken, flere av de beste i verden har hørt om opplegget vårt og vil være med nordmenn og skandinaviere å leke. Siden forrige leir har vi nordmenn fått et rykte på oss for å være særdeles morsomme å være sammen med. Dette ryktet har allerede skapt store forventninger lokalt i DeLand så vel som i hoppmiljøet ellers. Vi skal ikke skuffe dem!

I tillegg til kvalitetshopping og moro på bakken skal vi bo godt, spise godt og drikke godt. Vi har fått bekreftet plass på Holiday Inn, det beste hotellet i DeLand som ikke ligger lenger unna feltet enn at du kan sitte ved poolen og se en norgesrekord åpne rett over hodet på deg. Bare spør Per Dynestøl. (P.S. Gå inn og sjekk de fete fasilitetene hotellet

d i påsken 2005

har å by på på web-siden vår).

Bob Hallett og Skydive DeLand er kjempeglad for at vi igjen skal hoppe hos dem. Alt vil bli lagt til rette for at vi skal trives. Vi får egen hangar og avtalt manifestering med "egne" flymaskiner til disposisjon (Twin Otter/Skyvan). Vi planlegger en del sosiale happenings om kveldene. Blant annet blir det grillparty med band, vi forsøker å få til beach-hopp med tilhørende party, det blir avslutningsbankett med premier for det meste og vi skal kose oss sammen og spise godt på restauranten på feltet i suset av palmene. Restauranten er nylig overtatt av en 5-stjernes kokk så vi kan love at maten holder mål.

Når det gjelder selve reisen over "Dammen" har vi fått bekreftet 40 plasser på en god rute med SAS fra Oslo til Orlando (via København og Chicago). Dette betyr at ferien og festen kan begynne allerede på Gardermoen for mange, og at man reiser i hyggelig lag. De av dere som ønsker billett gjennom oss må si fra om dette til oss snarest! Vi har holdt av kun 40 plasser og her er det "førstemann til mølla"-prinsippet som vil gjelde. Prisen på flybillettene vi har fått ligger litt lavere enn det vi har funnet på internett for samme periode, men dette gjelder som sagt kun med booket billett og betalt depositum før utgangen av november. Det er ikke umulig at du kan få andre priser ved å sjekke alternativer senere, men husk at dette er i påsken og at tilgjengeligheten etterhvert blir begrenset! Du kan godt melde deg på nå, og gi beskjed etterhvert om du vil ordne deg selv eller ikke.

Vindtunnel er et ekstra tilbud til alle på leiren. Vi har forhåndsbestilt 10 timer på kveldene til de som er interesserte. Trener følger selvsagt med. Du vil bli forbauset over hvor fort og radikalt dine flytekniske ferdigheter kan heves i tunnelen! Ikke minst er den ideell for å utvide din egen range. Det er ikke for ingenting at den ofte kalles "the ultimate training tool".

Hvordan har interessen vært de tre ukene vi har promotert leiren? Den har eksplodert! Over all forventning har vi allerede fått over 30 påmeldinger. Og ikke nok med det! Voss har bestemt seg for å kjøre en kollektiv klubbpåmelding og kommer nedover med mellom 10-20 hoppekåte vossinger. Da kan festen bare begynne... Vi har også allerede 20 til på listen som vil være med, men som må vente litt med å bekrefte pga jobb/studier/familie eller annet. Apropos familie så er det allerede noen av de påmeldte som tar med seg resten av familien sin på tur. Husk også at det er lenge til neste leir av denne typen så er du ikke med nå kan det bli en drøy stund til neste gang.

Datoene vil være i påska 2005, nærmere bestemt 19. mars til 2. april. Dette betyr minimalt med ekstra fridager fra jobb og slikt i forbindelse med påska. Vi satser på ankomst til DeLand i løpet av helgen 19.-20. mars, og hoppstart på morgenen mandag 21. mars. Siste hoppdag er planlagt fredag 1. april, med retur hjem lørdag 2. april.

Sjekk følgende link for mer info:

www.skydesign.no/DeLand. Siden fylles ut med alt av info angående Storsekvensleiren etter hvert som bitene faller på plass. Der finner du også blant annet påmeldingsskjema for leiren og oppdatert deltagerliste for de som allerede er påmeldt. Snakk med vennene dine, og hør om de også har fått informasjon om dette, og gi oss gjerne beskjed dersom vi skal legge til flere på mail-lista vår. Vi har opprettet en egen e-mailadresse for leiren, den er: storsekvens@skydesign.no. Ta kontakt om det er informasjon som er uklar, eller det trengs mer i denne omgang.

Blue skies, trekk før du lander, vi sees i vårsola i DeLand.

Dagbok fra NM 2004

NM BLE I ÅR HOLDT PÅ RIKSSENTER FOR FALLSKJERMIDRETT. ARRANGØR VAR OSLO FALLSKJERMKLUBB.

Anniken Ronæss Spidsberg, NM ansvarlig Tekst
Geir Trønnes, Jon Thomas Johansen, Trond Bolstad Foto

Søndag 1. august

Nydelig vær på Æra. Feltet har blitt shinet og er alt er klart til NM åpning. Vi har fått opp Omniskore i hangaren, lerret er hengt opp slik at utøverne kan se dømming mens de pakker og vi krysser fingrene for at systemet fungerer som det skal.

Stevneleder Jørn Strand er på plass i manifest og vi legger planer for hvordan uken skal kjøres praktisk.

Ordfører i Åmot Ole Gustav Narud hopper tandem under åpningen og erklærer NM åpnet rett etter hoppet, det kan nevnes at ordføreren var relativt preget av å ha vært med på en stor opplevelse!

Vi fikk æren av å ha Jan Otto Reimers, president i NLF/NAK, tilstede under åpningen. Han kom for å overrekke kongepokalen 2003 til "Jentelaget" for sine prestasjoner under NM 2003. Nok en gang grattis til jentene!

Mange lag og individuelle utøvere er påmeldt og vi er klare for NM.

Mandag 2. august

4-way Open er grenen som åpner NM 2004. Det var 9 lag påmeldt og 8 lag som offisielt konkurrerte. Jentelaget hadde med seg en italiensk chick på laget og stilte dermed utenfor konkurransen. I toppen konkurrerte Deland Norgies mot vårt nye landslag Arcteryx og rett under de stod konkurransen mellom rekrutteringslandslaget Gonnabees og laget Team Elsinore. Den største thrilleren ble kampen om bronseplassen. Gonnabees og Team Elsinore knivet jevnt, men det var Team Elsinore som til slutt stakk av med bronsen! Deland Norgies ble norgesmestere og Actreyx tok sølv. Omiskore fungerer og det var superspennende å følge dømmingen i hangaren!

Tirsdag 3. august

4-way Intermediate. I dag var det også 9 lag påmeldt. Noe mer ruskete vær i dag, men konkurransen blir gjennomført, dog med noen skyer. Også i dag ble en thriller da det stod likt om bronseplassen mellom lagene 1 stort og tre smalahove og Cirkus Redbull. Etter siste og avgjørende runde stakk vossalaget 1 stort og tre smalahove av med bronsen. Deland Delight ble norgesmestere og Bootieflyers tok sølv.

Onsdag 4. august

Østre Æra våknet til lavt skydekke og regn. Vi hadde 7 lag påmeldt til dagens gren, 8-way open. Og feltet var rastløst... Utpå formiddagen lettet været og vi satte i gang konkurransen. Dessverre fikk vi ikke gjennomført alle rundene på grunn av været. Norgesmestere i åtter ble laget Beste Lag til VM, sølvet gikk til Norgies-8er og bronsen tok laget 1.68 Dvergene. (Er dette gjennomsnittshøyden på utøverne i laget mon tro?) Laget KS vant publikumsprisen i sine grønne uniformer, hva som skjedde i luften så vi på storskjerm under dømmingen og vi trenger ikke å rippe mer opp i det her.

Premieutdeling i en hangar hvor regnet bøtter ned på taket var en utfordring for undertegnede, stemmen holdt så vidt.

Etter premieutdeling var det tid for laggledermøte for morgendagens gren, freeflying. Til både dommernes, stevneleder og undertegnedes overraskelse dukket det opp 14 lagledere med hvert sitt freefly lag! Jørn og Anniken tilbrakte store deler av kvelden og natten i manifest for å få logistikken til å gå opp før morgendagens konkurranse.

Torsdag 5. august

Freefly. Dette var nok den mest utfordrende dagen både inne hos dommerne og inne i manifest. Dagen startet med ett lag hvor kameramannen ikke fikk kamera til å virke, laget ble med flyet ned og dermed omhopp. Noen skyer gjorde at dommerne hadde sitt å stri med og dømmingen tok tid. For ikke å glemme at de skulle dømme 14 lag! Underveis hadde Håvard Flaat et noe ublidt møte med torven på landingsområdet, det gikk heldigvis bra men konkurransen var over for Sportsklubben 9-0. Etter en lang dag med noe værholding for å gjøre det hele ekstra spennende, ble det klart at norgesmestere i freeflying er Skywalkers. Sølvet gikk til The unknowns kommer tilbake og bronsen tok laget Loco.

Fredag 6. august

Dette var dagen mange hadde gledet seg til. Canopy Piloting på Osenstranda. Vi våknet til tåke noe som gjorde at første løft ble utsatt noen timer og vi var i tvil om tidsskjema ville holde for å gjennomføre alle rundene. Men utpå formiddagen viste været seg fra sin aller beste side, vi fikk en dag med sol, sol og atter sol! HI hadde HFL vakt på stranda og var svært fornøyd med det. Hjelpedommerne filmet utøverne og hjalp hoveddommer, båtpersonell solte seg i båten og alle andre slikket sol og så på hopperne som med jevne mellomrom suste langs stranden. Rotmo kjørte minibuss frem og tilbake fra stranda med hoppere som ikke rakk stort mer enn å pakke før de var på fem minutter call igjen for en ny runde. Rundene ble gjennomført, alle smilte og Henning Hegbom fikk smake på vannet. En fantastisk dag, og en verdig dåp for denne nye grenen. Mathias Holtz ble vår hoppende glade norgesmester i swooping. Han var så glad at han sov med gullmedaljen på seg, inne på videorommet. Sølvet gikk til Bjørn Magne Bryn mens bronsen gikk til Leif Arne Spidsberg. Banketten ble en super kveld med knallgod mat og musikk i regi av Kjetil.

Dette NM hadde aldri kunnet blitt gjennomført uten all den hjelp vi fikk fra hopperne. Tusen takk til alle som hjalp til! Vil spesielt takke Kitt for sin innsats som presseansvarlig, du gjorde en kjempejobb! Og Kjetil, hva skulle vi gjort uten deg! Det er så godt når en sjekker hvordan ting ligger an og du sier: Det hadde jeg jo klart for en uke siden! Tusen takk til alle som trådde til på fredagen under swoopingen, dere bidro til at dette ble en fantastisk dag for både utøverne og tilskuerne. Tusen takk til dommerne. Og Jørn, du rocker hardt i manifest fremdeles! Takk for all hjelp jeg fikk fra deg.

En lang, minnerik og lærerik uke er over. Ønsker nok en gang å gratulere alle utøverne, dere ga gass og vi fikk en flott uke på Æra!

Resultater

FS4 åpen klasse

1. Deland Norgies, OFSK 172 Snitt: 21,5
2. Acrteryx, OFSK 130 Snitt: 16,25
3. Team Elsinore, OFSK 87 Snitt: 10,88
4. Gonnabees, OFSK 86 Snitt: 10,75
5. Exes, VFSK 70 Snitt: 8,75
6. Team Elvis, OFSK 54 Snitt: 6,75
7. Team Hardcore, NTNU 52 Snitt: 6,5
8. BL-Kaos, OFSK 46 Snitt: 5,75

FS4 intermediate

1. Deland Delight, OFSK 86 Snitt: 12,29
2. Bootieflyers, OFSK 80 Snitt: 11,43
3. 1 stort og tre smalahove, VFSK 77 Snitt: 11,0
4. Cirkus Redbull, OFSK 77 Snitt: 11,0
5. Quatro, OFSK 45 Snitt: 6,43
6. Chicks and D..., NTNU 44 Snitt: 6,29
7. Atter en Krig, OFSK 43 Snitt: 6,14
8. Gangen før den andre, NTNU 36 Snitt: 5,14
9. Last Minute Call, VFSK 34 Snitt: 4,86

FS8

1. Beste lag til VM, OFSK 10 Snitt: 10,00
2. Norgies, OFSK 10 Snitt: 10,00
3. 1.68 Dvergene, OFSK 4 Snitt: 4,00
4. NTH Next Partai, NTNU 2 Snitt: 2,00
5. Eight Some, NTNU 1 Snitt: 1,00
6. Naett No, VFSK 1 Snitt: 1,00
7. KS 0 Snitt: 0,00

FreeFly

1. Skywalkers, VFSK 25,7
2. The Unknowns kommer tilbake, OFSK 20,2
3. Loco, NTNU 15,8
4. Himmelgutane, VFSK 13,8
5. Flybros, NTNU 10,8
6. Team Utspring, KS 9,7
7. Helix Crew, NTNU 9,0
8. Lost and Found factory team, VFSK 8,1
9. Even Flow Pittz Factory Team, KFSK 6,2
10. Hordaveg Bedriftsidrettslag, VFSK 5,5
11. Raskesammens, OFSK 3,6
12. Fiction, OFSK 3,1
13. Drop Outs, OFSK 1,6
14. Sportsklubben 9-0, KS 3,1

Canopy Piloting

1. Mathias Holtz
2. Bjørn Magne Bryn
3. Leif Arne Spidsberg
4. Jostein Nordby
5. Erling Strømmen

6. Pål Arvei • 6. Henning Hegbom • 8. HC Amlie • 9. Erling Sagen • 10. Endre Jacobsen • 11. Tore Buer • 12. Kristian Moxnes • 13. Dag Jørgensen • 14. Einar Huseby • 15. Jens Arvei • 16. Hans Olav Ingdal • 17. Andreas Francke • 18. Christian Slinning • 19. Alf Kåre Naasen

VM i Brasil 2004

SKYWALKERS FØRSTE INTERNASJONALE KONKURRANSE, OG SESONGENS HOVEDMÅL VAR VM I BRASIL I SEPTEMBER.

SKYWALKERSTEKST

Vi reiste nedover med en følelse av å ha trent litt for lite i forhold til målsetningen vår. Noe som vi etterhvert også skulle få bekreftet... Vi har hoppet endel i år, men det har for det meste vært organisering og instruksjon på Voss og Æra. Treningshoppene har vært viet til frirunden vår, noe vi mente var mest fornuftig disponering av hopp. I forhold til nivået vi er på har vi en vanskelig frirunde, men en runde som dommerene i Brasil likte.

Krise

Noen dager før avreise fikk vi plutselig en e-mail om at VM i Brasilia var avlyst! Skywalkers hadde ingen avbestillingsforsikring, og forståelig nok rimelig oppgitte. Heldigvis jobbet FAI, IPC og organisatorene i Brasil på spreng for å få til et alternativ. Redningen ble rikssenteret i Brasil, Skydive Vera Cruz i den lille byen Boituva

Reisen

Gardermoen 8.9.04: To opplagte og en sliten gutt venter på sin flyavgang. Kristian var eneste som hadde tatt vaksiner, men de ble han bare dårlig av. Når vi endelig var framme i Sao Paulo satt advarslene og skremselspropagandaen løst i bakhodet og det var en nervøs gjeng som satt seg i leiebilen. Taxi-Erling var naturlig sjåfør, og tok oss trygt frem gjennom Sao Paulos lovløse gater.

Boituva

Vi ankom hoppfeltet i Boituva etter to timers kjøring inn i landet. Hoppfeltet var stort og oversiktlig, med swoopepond, jordstripe, kjempelandingsfelt og masse flyvrak liggende rundt. Feltet lå ca 700 moh, det var ganske tørt og mye støv og enormt mange termittuer. Vinteren var sesong for skogbranner, og det kunne kjennes mellom 5000 og 9000 fot at det var noe som var annerledes enn den rene Vossaluften. Det så ikke ut som det skulle være VM der om en uke, men med en imponerende innsats og mange flittige brasilianere så fikk de det meste til. Vi fikk en liten uke med trening og akklimatisering før konkurransen startet. Endel tyvtitting på de andre lagene fikk gira oss opp et par hakk. Når helgen kom så dukket våre danske venner opp, og vi anla en mini Nordisk camp. Andre dagen i Boituva ble vi intervjuet av en tv-stasjon, og vi ble gjenkjent. Litt oppmerksomhet skader ingen. Skywalkers er ikke akkurat kjent for å være flinke i Portugisisk, kanskje spesielt Kristian, så når vi andre bestillte jordbær-milkshake endte Kristian opp med rødbet-shake..

Konkurransen

Endelig var konkurransen igang og spenningen var stigende. Første hoppet gikk bra, vi skårte 6,8 av 10 og lå på syvende plass. Neste hopp var speed-runde, og som forventet gikk ikke den så bra. Resten av konkurransen ble vel gjennomført, men vi havnet på en 15. plass.

Konkurransen bar preg av to stilarter og høyt nivå. Franskemennene satser på mye bevegelse og stil, noe som ga dem uttelling og tre franske lag på pallen. Amerikanerne og tyskerne flyr mer tradisjonelt, stort sett vertikalt og høy vanskelighetsgrad. Babylon kommenterte runden vår, og likte godt det de så!

Mathias skulle virkelig dra på i siste konkurransehopp og vise hva NM-vinneren i swooping var god for. Det resulterte i et par saltoer, våt reserve og en forslått og støl swoopekonge. Heldigvis ingen alvorlige skader, men det gjør nok sitt til at Skywalkers blir gjenkjent til neste år. Og Mathias kom igjen på tv, denne gangen på et riksdekkende ekstremsportprogram.

Ferie

Så var VM slutt og vi reiste opp til Rio for en ukes ferie på stranden. Den første kvelden braser vi rett i Steinar Lillås fra dommerkomiteen på strandpromenaden i Rio. Det ble storstillt middag med "all you can eat" på et imponerende spiseted, ikke akkurat noe for vegetarianere. Endel tiggere og mye mas fra strandselgere gjorde sitt til at vi fant veien ut av byen. Vi booket en tur til Ihla Grande, Brasils største øy, kjøpte surfebrett, solkrem og loffet sørover. Det ble noen rolige dager med bading, surfing og god mat. Virkelig en plass å anbefale, masse flotte øde strender.

Fremtiden

Alt i alt er vi godt fornøyd med årets VM. Vi fikk vist en frirunde vi står for, og fikk verdifull konkurranseerfaring. Så nå er det bare å legge seg i hardtrening frem mot neste års konkurranser. Vi håper å få være med på Malevskycup i Moskva og WC i Eloy. Skywalkers er også ivrige på swooping, og håper vi får anledning til å satse på det også, muligens worldcup i Florida i februar. Litt avhengig av økonomi så prøver vi å få til minst én tur til USA i.l.a. vinteren. Håper å få fløyet litt i vindtunnel i tillegg til å hoppe. Første tur er planlagt å være i månedskifte januar-februar, og vi håper det er noen som kunne tenkt seg å være med. Så har du lyst på noen instruksjonshopp, vindtunnel, eller bare reisefølge, så meld din interesse på **skywalkers@skywalkers.org**

Tradisjonen tro blir det også en basic i påsken.

FREESTYLE HERRER

Plass	Nasjonalitet	Lag	R1	R2	R3	R4	R5	R6	R7	Total
1	DENMARK	Nils Predstrup - Martin Kristensen	9,4	8,2	9,2	9,4	8,5	9,5	9,3	63,5
2	FRANCE	Robin Dubuisson - Nicolas Arnaud	8,3	7,2	8,8	9,4	8,7	9,1	8,9	60,4
3	ITALY - 1	Olav Zipser - Manuel Basso	7,4	7,6	7,7	7,6	7,6	7,6	7,6	53,1

FREESTYLE DAMER

1	JAPAN	Yoko Okazaki - Axel Zohman	8,4	8,4	8,7	8,6	8,5	9,2	9,2	61,0
2	ITALY -1	Stefania Martinengo - Olav Zipser	8,8	8,0	8,7	8,7	7,7	8,8	9,1	59,8
3	FRANCE	Elodie Grietens - Julien Gebel	8,4	6,8	8,5	8,7	8,0	8,6	8,5	57,5

SKYSURF HERRER

1	RUSSIA	Dmitry Ovodenko - Igor Kalinin	8,6	8,0	8,8	8,8	8,1	8,4	9,1	59,8
2	SWITZERLAND	Oliver Furrer - Lukas Koller	8,7	6,5	8,7	9,0	6,5	8,8	8,9	57,1
3	FRANCE	Marc Groleau - Sylvain De Gorter	8,6	7,5	8,7	8,3	6,0	8,5	8,5	56,0

SKYSURF DAMER

1	FRANCE	Blandine Perroud - Cyril Lancry	7,8	7,0	7,9	7,8	6,6	8,0	8,1	53,2
2	RUSSIA	Maria Ryabikova - Viktoriya Demidova	7,7	7,0	7,9	7,7	6,4	8,1	7,8	52,6
3	JAPAN	Mayumi Yanagisawa - Koji Mizoi	8,3	7,1	8,1	7,6	3,8	7,9	8,1	50,9

Resultater VM i artistiske grener

FREEFLY

Plass	Nasjonalitet	Lag	R1	R2	R3	R4	R5	R6	R7	Total
1	FRANCE - 1	Vincent Reffet Frederic Fugen Stephane Fardel	8,7	7,6	8,9	8,9	6,8	9,0	9,0	58,9
2	FRANCE - 2	Jean-Cristophe Cambeleng Jean-Philippe Ricordeau Guillaume Fehr	7,9	6,3	8,3	8,2	7,2	9,0	8,4	55,3
3	FRANCE - 3	Raphael Coudray Alexandre Gillard Julien Gebel	8,2	8,3	8,4	8,4	5,2	8,3	8,5	55,3
4	USA 1	Stephen Boyd Trent Alkek Jed Lloyd	8,1	4,4	8,8	8,8	7,2	9,1	8,5	54,9
5	GERMANY	Frank Taesler Michael Pluennecke Hartmut Neumann	8,1	4,4	8,6	8,5	0,0	7,9	8,4	45,9
6	USA 2	Matt Flechet Mike Wittenburg TJ Ewing	7,6	2,4	7,8	6,9	5,8	7,5	7,8	45,8
7	AUSTRALIA - 1	Marcus Priem Dylan Tempest Alex Skala	6,7	3,5	7,6	7,6	4,4	7,9	7,9	45,6
8	AUSTRIA	Siegfried Schenk Chistian Wagner Martin Eiszner	6,7	5,2	6,0	7,1	4,4	6,2	6,6	42,2
9	BRAZIL - 1	Alex Adelmann Marcus Ribeiro Anselmo	5,6	5,2	6,7	6,5	5,2			30,3
10	AUSTRALIA - 2	Mark McColgan Adam Long Jeff Lahey	6,3	3,5	6,9	6,7	5,2			27,5
11	CANADA	Paul Farrell John Zuliani Paul Rademacher	5,7	5,2	5,3	5,8	4,4			26,4
12	ITALY	Alessandro Mooney Massimo Delpozzo Rafaele Chierichetti	6,0	2,4	6,7	6,8	4,4			26,3
13	BRAZIL - 2	Fabio Brandt Flavio Santoro Marcus Frotta	4,2	4,4	4,3	4,1	4,4			21,1
14	RUSSIA	Vladimir Polyakov Alexander Ragulin Igor Bugaev	5,9	0,0	5,9	6,0	2,4			22,6
15	NORWAY	Kristian Moxnes Mathias Holtz Erling Strømmen	6,8	0,0	6,0	5,7	0,8			19,3
16	UK	Daniel Parker James Harris Robert Simpson	5,2	0,8	4,8	4,9	3,5			19,2

VM debut

ARCTERYX FORNØYD MED VM-DEBUT TIL TROSS FOR AT THAILANDTUREN GLAPP.

Ole Petter Hjelle Tekst
Trond Bolstad Foto

Arcteryx lå lenge an til å klare snittkravet på 16,5 som ville sendt hele laget til Thailand på Dr. Bjelles regning. De siste rundene var derimot relativt trege, og det ga utslag på snittet, som til slutt endte på 15,8. Allikevel, en 7. plass i VM-debuten er vi storfornøyde med.

VM i Rijeka, Kroatia var sesongens overordnede mål. Det var her vi skulle vise at 800 laghopp, 270 timers flytur på vei til høyden, 100 timer med kryping og en anselig sum penger ikke var bortkastet. Vi var så godt forbredt som vi kunne få blitt.

Det var 21 deltagende nasjoner i den åpne firerklassen. Kontrastene mellom lagene er stor, og ikke minst fascinerende. På den ene siden har man profesjonelle lag som USA, representert i Kroatia ved Deland Majik, med over 50.000 hopp totalt lagmedlemmene imellom. Her overlates ingen ting til tilfeldighetene i forberedelsene til VM. På den andre siden av seriøsitets-spekteret finner man lag som Island. Her kan det virke som det meste overlates til tilfeldighetene og egen sviktende dømmekraft. Nå som Ditta har emigrert til Norge og Kiddi til Thailand er det ikke bare enkelt å stable sammen et firerlag på den lille øya. En kjapp ringerunde noen uker før VM ga imidlertid resultater og til slutt klarte de å stable fire hoppere og en videomann på beina. Ditta viste sann patriotisme ved å påta seg rollen som trener for det islandske laget. De fire gutta gjorde sitt første hopp sammen noensinne i runde én i VM. Tryggvi, en av gutta på laget, hadde 195 hopp før han kom til VM. Han var mest engstelig for at det skulle blåse så mye at arrangøren måtte erklære "vindholding" for hoppere med færre enn 200 hopp. Heldigvis skjedde ikke det.

Island inntok kjapt "Eddie the Eagle" rollen i dette VM. De hadde like mange fans som de beste lagene og sjarmerte alle i senk med sin idrettsglede og kule og nonchalante stil. At nybegynnere i sporten har mulighet til å knive side om side med verdens beste lag er, etter min mening, noe av det beste med fallskjermsporten. Det er ikke mange andre idretter hvor dette er mulig. Sporten vår er kanskje ikke verdens mest publikumsvennlige, men inkluderende er den i hvert fall.

Vi ankom VM-leiren en uke før konkurransen startet. Planen var å trene lett og kun gjøre tre-fire hopp om dagen, men pga katastrofalt dårlig vær – det blåste hytter og kanutter – var to hopp alt vi fikk anledning til i løpet av hele uken. Kanskje like greit, med tanke på at hoppene kostet 30 euro per slot. Syv dager på rad med elendig vær er uvant kost selv for nordmenn med campingvogn i indre Hedmark.

Endelig, etter en uke med intens brakkesyke og utallige biljardmatcher, startet konkurransen.

I toppen av ble det som ventet en kamp mellom franskmennene og amerikanerne. De to lagene lå lenge side om side, men mot slutten dro amerikanerne ubønnhørlig fra. De endte opp med å utklassere franskmennene med åtte poeng. En velfortjent seier, og gutta fra Majik kunne fornøyd ta med seg det prestisjetunge Excalibur-sverdet tilbake til DeLand. Kampen om tredjeplassen ble ulidelig spennende. Kun ett poeng skilte Italia og Russland før finalerunden. Italienerne hadde en fjerdeplass som beste VM resultat fra før, men ettersom Norgies nå var borte, øynet italienerne endelig muligheten for å klatre opp på pallen. Slik ble det ikke. Russerne holdt seg det nødvendige poenget foran italienerne, og mens tårene trillet i den italienske leiren gikk vodkaen ned på høykant hos russerne.

Vi hoppet jevnt og bra gjennom alle rundene og fikk skryt av dommerne for vår rene stil. Arcteryx var nemlig ett av bare to lag som ikke pådro seg en eneste "bust" i VM. Gjennom hele konkurransen knivet vi med Danmark, Sveits og Spania om 7. plassen i sammendraget. Vi endte opp med det lengste strået og klarte med et nødskrik og holde de andre lagene bak oss.

Lenge lå vi an til Thailandtur, men langsomme hopp i de siste rundene gjorde sitt til at årets julemiddag sannsynligvis består av ribbe og ikke kylling-curry. Uansett, vi er svært fornøyd med hele sesongen, og spesielt VM-avslutningen. Flere av lagene foran oss på resultatlisten gir seg til neste VM, og med flere tusen ekstra hopp i bagasjen, bør vi kunne hevde oss helt i toppen i 2006.

Takk til alle som fulgte med VM og sendte oss støtteerklæringer underveis. Spesiell takk til Pål Bergan for gourmet-middagen etter konkurransen.

Resultater VM 2004 i Rijeka, Kroatia

FS-4 åpen klasse

Plass	Lag	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	TOT	Snitt
1	United States	29	23	17	30	18	19	27	21	19	24	227	22.70
2	France	28	22	18	30	17	19	23	20	18	24	219	21.90
3	Russia	24	21	19	25	22	15	28	19	16	22	211	21.10
4	Italy	22	21	20	28	21	18	23	19	16	22	210	21.00
5	Germany	20	18	17	24	17	16	19	17	16	19	183	18.30
6	Belgium	21	17	17	21	11	16	20	17	17	21	178	17.80
7T	Norway (c)	19	14	15	21	15	13	17	15	13	c	142	15.78
7T	Switzerland (c)	16	17	14	19	16	13	19	14	14	c	142	15.78
9	Denmark (c)	17	16	13	21	11	15	19	15	14	c	141	15.67
10	Spain (c)	19	16	15	21	15	11	16	12	14	c	139	15.44
11	South Africa (c)	15	14	14	19	15	13	14	12	c	c	116	14.50
12	United Kingdom (c)	15	15	13	18	15	11	14	13	c	c	114	14.25
13	Australia (c)	11	15	13	18	15	13	14	13	c	c	112	14.00
14	Canada (c)	15	14	12	17	13	12	16	12	c	c	111	13.88
15T	Austria (c)	13	14	13	18	13	13	11	12	c	c	107	13.38
15T	Netherlands (c)	16	14	13	17	11	10	14	12	c	c	107	13.38
17	New Zealand (c)	15	14	12	14	13	11	15	12	c	c	106	13.25
18	Croatia (c)	16	11	12	16	13	11	9	10	c	c	98	12.25
19	Slovenia (c)	14	11	10	12	10	9	9	10	c	c	85	10.63
20	Kazakhstan (c)	5	5	0	6	4	6	5	4	c	c	35	4.38
21	Iceland (c)	2	1	1	3	1	2	4	1	c	c	15	1.88

FS-4 damer

Plass	Lag	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	TOT	Snitt
1	United States	20	16	15	23	17	13	17	15	14	19	169	16.90
2	France	19	16	15	22	17	13	17	14	14	17	164	16.40
3	Russia	17	15	13	20	15	12	17	13	13	18	153	15.30

FS-8

Plass	Lag	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	TOT	Snitt
1	United States	20	23	16	17	19	20	19	21	17	-	172	19.11
2	France	21	19	16	16	20	20	19	20	18	-	169	18.78
3	Russia	18	20	17	16	18	19	20	20	19	-	167	18.56

READY, SET, GO, og hvor ble de andre

LISE AUNE ER EN AV VERDENS MEST ETTERTRAKTEDE COACHER, OG VÅR ALLER YPPERSTE SKY-GODDESS. HER GIR HUN OSS NOEN TIPS OM EXITER.

Lise Aune Tekst

Et av de viktigste elementene i et hopp, foruten en sikker separasjon og å trekke skjermen er exiten. Hvem har vel ikke opplevd en sammenrasende, tumblende klump ut døra med det resultat at alle blir spredd ut over hele himmelen så langt øyet kan se. Følgene blir ofte at alle blir superstresset og virkelig skal ta igjen for den tapte tiden. Dermed går hele hoppet ad dundas i stedet for at vi redder stumpene av det og flyr smooth inn på plassen vår. Hvem har vel ikke tatt noen utilsiktede rundkast alene ut av flyet, det være seg stupende eller floatende? Jeg tror vi alle kjenner oss igjen. Forhåpentligvis kjenner de fleste seg igjen i beskrivelsen av en perfekt exit også hvor timingen er som et sveitisk urverk, alle ser på hverandre ut av døra, formasjonen ligger presentert mot vinden og alle har luft å fly på med en gang. De beste firerlagene i verden bryter for eksempel exiten på under 1 sekund for å gå videre til det neste poenget. Det er en deilig følelse å ha en god exit og det gir oss en pangstart på hoppet også, ikke minst gir det oss alle roen og tiden til å konsentrere oss om det som skal skje videre.

Hva kjennetegner så en god exit? Som trener spør jeg folk på debriefen hva de synes var bra på hoppet. Ofte svarer de at de synes at "exiten, jo den var jo ikke så verst". Når jeg så graver litt dypere og spør hva som var bra med den kan de fleste ikke svare. Jeg har derfor lyst til å belyse dette i en artikkel for å gi noen og enhver noen holdepunkter og sjekkpunkter å se etter. Noe å tenke på mens du står i døra med 100 i puls! La meg ta utgangspunkt i en tailgate siden det er dette det hoppes mye fra i Norge, med AN-28 både på Voss og Æra. Jeg tar utgangspunkt i en firerformasjon. Ofte har vi da to stående på rampa og to som kommer divende (stupende) innenfra. Konseptet kan imidlertid med hell overføres til toere, treere, åttere osv.

1. Oppstilling i døra

Ofte står vi altfor tett sammen. Det er nesten som om vi forsøker å dytte floaterne av flyet for å være helt sikre på at vi kommer oss av før noen skriker GO! Litt pusterom mellom hverandre er bra. Det bør ikke bli så langt mellom noen at vi må strekke oss etter grep, men heller ikke så tett at vi står oppå hverandre. Stå mest mulig komfortabelt og bruk minst mulig plass så alle de andre også kan stå komfortabelt. Inn med magen og rumpa så sidemannen får plass han også. Planlegg på forhånd hvor hver enkelt skal plassere føttene sine. Dirtdive oppstillingen på bakken noen ganger før dere går i flyet. Når dere stiller opp exiten på rampa på run, gå rolig bort til rampa uten grep, still deg der du skal (slik dere har planlagt) og plukk opp grepene. Ofte ser vi lag trippende sammen, linket i dødsgrep med hverandre 2-3 meter før rampa. Det er mye bedre om hver enkelt går dit de skal først, plasserer føttene slik de er blitt enige om og så konsentrerer seg om de andre og grepene. Det går fortere også!

2. Kommunikasjon og nedtelling

Noe av det vesentlige i en exit er å se på hverandre idet vi forlater flyet. Vi bestemmer oss for en som skal telle ned "ready-set-go". Vedkommende står kanskje på rampa med ryggen ut. Den som skal telle ned gir gjerne en liten "shake" eller rister i oss før han begynner å telle ned. Dette signaliserer at "nå er det like før jeg teller ned". Ofte kan det være turbulens som gjør at flyet rister litt på seg idet vi skal exite. Å gi en liten rist før selve nedtellingen kan derfor være lurt slik at vi ikke tror at nedtellingen begynner før den gjør. La det gå en liten kunstpause mellom ristet og nedtellingen slik at nedtellingen blir så rolig som mulig. Det siste vi ønsker er å stresse hverandre opp like før exit. Alle ser nå på hverandre, kanskje greier vi å fremtvinge et glis også! En fin start på hoppet. Ser vi på hverandre kan vi også justere underveis om noe ikke skulle gå som planlagt. Vi har faktisk noen referansepunkter (de andre i formasjonen) som raskt vil fortelle oss om vi holder på å gå over formasjonen (vi tok i litt da vi skulle stupe ut) eller om vi ligger under den. Vi kan med andre ord justere ting underveis. Så kommer en rolig nedtelling som er forutsigbar, det vil si den har en rytme alle kan følge. Fra tailgate kan det være lurt å gå ned på "set" og så ut. Det hele skulle bli noe sånt som "riste", "ready" (litt opp), "set" (ned) og "go" (ut). Få formasjonen til å føles som en person idet vi forlater flyet sammen.

3. Timing

Ideelt sett ønsker vi selvsagt å gå av flyet samtidig. Det får vi til med en god og forutsigbar nedtelling, en med rytme. Noen ganger kan det være hensiktsmessig å la floaterne gå av et hundredels sekund før driverne. Ofte ønsker vi at den som er hale (eller tail) skal være nederst i formasjonen på den relative vinden, "hillen". (Nederst om man ser formasjonen fra videomannens perspektiv). Floaterne vil treffe luften litt raskere enn diverne, derfor må de også sørge for å bevege senterpunktet sitt (hoftene) nedover idet de exiter. Dette er lettere å få til om de går av litt før de andre. Nedoverbevegelsen trenger da ikke være så voldsom for at de skal være nederst på "hillen".

4. Presentasjon

Kanskje den viktigste av alle. Om vi hopper ut med magen mot vinden greier vi som regel å redde det meste selv om både kommunikasjon og timing skulle ha gått i glemmeboken underveis. Husk magen mot vinden, og husk også hvor vinden kommer fra! En

av?

tommelfingerregel er at videomannen alltid skal kunne se riggene til alle godt presentert i linsa si. Som nevnt under 3) Timing, vil floaterne treffe luften litt raskere enn diverne. Dette betyr at det er superviktig for floaterne å sørge for å bevege senterpunktet sitt nedover idet de går av rampa. Det blir som å ta et lite skritt bakover. De skal nesten stå rett opp og ned ut døra (husk det med å vise riggene til videomannen). De fleste faller for fristelsen å hoppe av flyet når de floater (om man trekker en linje der hoftene har beveget seg, ser man at de går oppover før de kommer ned). Dette gjør at de blir altfor flate ut og at diverne som kommer innenfra får en vanskelig jobb, de blir ofte vippet over formasjonen som en følge av dette.

For deg som kommer innenfra og skal dive, tenk på at hodet skal først ut. Bena dine skal være det siste som forlater flyet. Unnlat å skyve brystkassa frem, da flater du ut for tidlig. Du skal nesten stå i "headdown" ut døra. Formasjonen skal være bratt ut. Husk at vi flyr på den relative vinden, ikke i horisontalplanet! Om du føler (og ser) at du er på vei over formasjonen så legg ned knærne og vips så har du unngått en kollbøtte over de andre. Det forutsetter selvsagt at du har fulgt rådet mitt om å se på de andre så du er klar over hva som er i ferd med å skje.

Jeg tenker alltid aktivt på hva jeg skal gjøre i en exit. Jeg dirtdiver og ser for meg hele plata, eller formasjonen på den relative vinden, og så plukker jeg ut meg selv i plata og ser for meg hvordan jeg skal se ut. Jeg tenker på hva jeg skal justere av skuldre eller hofter i forhold til den vinkelen formasjonen og jeg har til line of flight (flyretningen). Jeg dirtdiver oppstillingen i døra, timingen og kommunikasjonen. Dette slutter jeg ikke med om jeg har gjort den aktuelle exiten aldri så mange ganger. Det viktigste rådet er vel derfor å ha en plan med exiten. Ha en plan for hva du skal gjøre for å få dette til å lykkes best mulig og følg denne. Det er faktisk ikke så vanskelig når det kommer til stykket. Pust rolig, smil og husk magen mot vinden!

lær AV LISE

Erik Aron Engelshus swooper Stiletto.

120 registrerte hoppere
6 førstegangshoppere
24 ekte bevere
40 hopp fra Cessna 175
416 hopp totalt
Bever Boogie 2005 blir 14.-16. oktober

Håvard Sherlock Rognerud swooper Katanaen sin. Det skal nevnes at han bare MÅTTE hoppe gamle-Foilen denne helga også.

Børge "Bølla" Hermansen hadde kledd seg godt for å feste helgen igjennom.

Bever Boogie 2004 – Bjorli International

Heftig konferering etter nok et vellykket storsekvenshopp.

Scoop taxer inn over gresset

HC Amlie Tekst
Jan Erik Hengsle Foto

Det begynte med et rolig lag torsdagskvelden i gamle klubbhusdelen. Etter en del sportsdrikk og lite søvn kom fredag morgen og Scoop med Caravan og Tønsberghoppere. Mini-scoop "C-175" var leid inn fra Hagl primært til bruk på elevkurset Thomas Nilsen kjørte denne helga. Fredagen hadde fønvind og godvær. Det var lun stemning på feltet.

Så kom fredag kveld og den etter hvert tradisjonelle storfesten på klubbhuset. Det var stinn brakke og DJ Preben rullet skiver. De siste slitne krigerne gikk og la seg da de første hopperne kalibrerte Cypresen og gjorde seg klar for dagens hopping.

Det var blitt lørdag morgen. Basehopperne var allerede kommet seg langt opp i fjellsidene nede i Romsdalen. Fallskjermhoppingen på Bjorli gikk jevnt og trutt hele dagen. Lesja Fallskjermklubb hadde storsekvensleir. I en gammel presisjonsklubb vil dette si ca 8-9-manns. Vi hadde vår største formasjon på – tja, jeg tror det var åtte mann. Vår nye HI av året, Jan Erik Hengsle, overvåket det hele fra bakken og var ikke videre imponert. Lesjagutta var lite koordinert i fallhastighet og spesielt utstabling fra Caravanen. Flere diskusjoner om exitrekkefølge ble ført etter at basen hadde forlatt flyet.

Jaffa og Siggen tilbake etter nok et sagnomsust hopp.

JA, DA VAR DEN OVER IGJEN. BEVER BOOGIE 2004 VAR EN KNALLSUKSESS. NÅ ER JEG KANSKJE LITT INHABIL TIL Å TA DEN VURDERINGEN SOM LEDER I KLUBBEN, MEN VI SMØRER PÅ OG MELDER AT LESJA FALLSKJERMKLUBB IGJEN GJENNOMFØRTE ET GLITRENDE ARRANGEMENT.

Adolf SPZ swooper Katanaen sin.

Så kom solnedgangen og det var klart for den årlig Beverseremonien. 21 håpefulle stilte til start utenfor hangaren. Undertegnede var ny av året som BSS (Bever Seremoni Sjef), og hadde med seg BSS (Bever Sikkerhet Sjef) Thomas Nilsen, og sist men ikke minst med ny tittel av året BSS (Bever trakaSerings Sjef) Erik Aron Engelshus. Seremonien gikk sin normale gang med løping, over en liter gløgg til hver deltaker, bading og hylling av hangar.

En ekte bever hoppa fallskjerm – En ekte bever drikk øl – En ekte bever bade i elve i oktober!

Etter seremoni med totalt 24 nye ekte bevere var det bankett på Bjorligard. Årets Bever og årets Panda ble delt ut til henholdsvis Jaffa og veteran Erik Dahl. Erik er første veteran som har gjennomført Beverprøven.

Takk til alle som deltok! Vi i Lesja FSK storkoste oss.

Annonse 1/2
Ski Hemsedal

Påskeboogien 2005

HOPPSESONGEN 2005 ER ENDELIG I GANG OG EN NY, VELLYKKET PÅSKEBOOGIE BLE ARRANGERT PÅ OPPDAL.

Bjørg-Elin Moen
Tekst
Harald Kvande
Foto

Denne uka ble delt med nesten 150 andre mennesker på Skytterhuset, mennesker som ikke har med seg ski til et av Norges største skianlegg... fordi fallskjermhoppere flest velger å overse dette til fordel for hopping uten hansker og stillongs i påskevarmen... Vel, noen hadde med seg ski + sånne andre ting for å bruke på snø, men denne påska ble de ikke akkurat flittig brukt – for makan til påske!

Følelsen av å stå på Oppdal å høre "ErikErik" (Twin-Otteren fra Gryttjom) komme mellom fjellene for så å ta en lowpass er... ja... like bra hvert år, og det gjorde ikke følelsen noe dårligere at Skydive Oppdal var badet i vårsol og snøen var nesten helt borte fra landingsfeltet.

Påskeboogien vår er uten tvil den råeste Nord for Sahara. Utallige pølser, gode fellesmiddager, møte med gode venner, blide piloter, over 2000 morsomme hopp og – tradisjonen tro – dagens video med passende kommentarer fra fornøyde hoppere ble servert langt ut på natta. Alle typer hopping ble gjort i påska og siden så mange setter kamera på hodet var det utrolig mange bra innslag. De som var smarte nok til å benytte seg av tilbudet om gratis-instruksjon i både freeflying og FS var veldig fornøyd med bra hopping og god progresjon.

I år la vi ennå større vekt på å organisere elevhoppinga best mulig og elevene var kjempefornøyd med både hopping og sosiale aktiviteter. De som hadde prioritert å sette av hele påska tok et stort jafs av progresjonsplanen og kan snart leke som de selv vil.

I løpet av uke fikk Curlinghallen besøk av ivrige nybegynnere som løp frem og tilbake med "tøflene" og sklei på isen... Årets bettingpool ble større en i fjor (da Per Anders drakk en halvflaske Heinz ketchup) og nok en gang fikk vi bevist hva gruppepress kan få folk til å gjøre... Taklegutta dro som vanlig med seg alle som var villige på aftersky og videre på byen og nachspiel...

Krigsskolegutta kom på sitt årlige besøk og gjorde seg bemerket med mye godt humør, kreative forslag for å få klærne av både seg selv og fallskjermjentene og et imponerende Tequilakonsum på TexMex-Partyet. Konsesjonen sørget for at denne festen tok helt av og i og med at det fine været i påska sørget for at det var det hoppfri dag på søndag. Dermed kunne vi feste til langt utpå mårrakvisten uten snev av redsel for å gå glipp av en bra hoppdag. TexMex-Partyet, som sent kan glemmes eller allerede er glemt (??), ble en suveren feiring av en herlig uke! Noen spiste for mye, noen drakk for mye, noen klinte, noen var halvnaken på dansegolvet, noen danset på bordene, noen satt i badstua, noen badet i snøen, noen la seg tidlig, mange la seg sent, og alle koste seg!

BRUKTUTSYR

SELGES

Vector III og Spectre 135, PD126R og Cypres selges høystbydende.

Spectre 135
- Vector III – blå med røde og hvite felter
- PD 126 R reserve
- Cypress

Utstyret er fra 1999 og er helt strøkent og har gått ca 50 hopp.

I tillegg selges:
- freefly-hoppdress (Merlin) i matchende farver til riggen.
- frap hat, svart
- altimaster II
- utstyrsbag

Ring Håvard Løken, 982 06 840

annonse
1/1 side
PD

Frittfall nr 2/1986

NM paraski

Det viktigste med årets Paraski-NM på Gjøvik, var utvilsomt innføringen av alpint, som er den internasjonale grenen av Paraski. (...) Noen offisiell mester ble ikke kåret, men det var Carsten Hagen, Hamar, som stakk av med seieren. I den tradisjonelle kombinasjonen langrenn/pres, viste Rune Fystro, NTH, at han var strået hvassere enn konkurrentene, og fikk førsteprisen tildelt (...).

Forbys Elastic-Turbo 84?

Frittfall har fått mange henvendelser angående den revolusjonerende hoppdressen vi skrev om i forrige nummer. (...) FF kan opplyse at hoppdressen antagelig ikke vil bli tillatt brukt i Norge i det hele tatt! Bakgrunnen for dette er at man opplevde en serie uforklarlige feilfunksjoner under dummy-hopping på testsenteret i England. Uhellsanalysene avdekket at årsaken til feilfunksjonene var at det elastiske stoffet i ryggen på hoppdressen mistet noe av elastikken ved lave temperaturen. Man greide derfor ikke å bremse fallet nok til at man kunne lande trygt. [!] (...) FF har forelagt de siste opplysninger for fagkomiteen. Vi får der opplyst at de allerede har vurdert å totalforby dressen i Norge. Grunnen til denne skarpe reaksjon er at de egentlig ikke kan se at dressen dekker noe behov, for som de sier: "Vi har i dag fallskjerm til å bremse det frie fallet og disse har vi mange års og hundretusenvis av hopps erfaring på. Om vi skulle tillate dressen brukt i Norge måtte vi også sette krav om at den bare kunne brukes på varme dager. Og hvem skulle være ansvarlig om temperaturen plutselig falt en dag?" (...)

Odlo custom hoppdress

Hoppdressene blir mindre – F111 dressene så på påskeboogie i Z-Hills å ligge foran slim-dressene. Trond Augestad sier han aldri har vært på en boogie, hvor så mange brukte små dresser. Det (beste) billigste eksemplet på en slim-dress, hadde en hopper fra Minnesota. Hun tok en Odlo langrennsdress, sydde bomull fra knærne og ned og fra albuene og ut. Festet så grep på skuldrene og lårene – resultatet en dress som virket etter samme prinsipper som en slimdress. Så hent din gamle langrennsdress, få mor/kjæreste/hustru/samboer/venn eller deg sjæl foran symaskinen. Tekniske spørsmål om hvordan omformingen fra langrennsdress til hoppdress gjøres, kan rettes til Tor Erik Stranna eller til "King of Singer " Pål Bergan.

AFF-kurs

Jack Gregory kommer til Norge og Østre Æra for å gi AFF-utsjekker til en del av våre I-2'er. (...) F/NLF tar sikte på å etablere AFF-miljøer i Nord-Norge, Vestlandet, Sør-Norge, Trøndelag og Østlandet.

Uknuselige briller

Nå kan du snart få brillene du ikke ødelegger. Du kan brette dem, bøye dem, kræsje med dem i fritt fall og exiter, og de er like hele. (...) Brillene leveres selvfølgelig med "ramme" i customfargene rosa, turkis og sølv. Og hvem vet – kanskje enda flere?

Hook-knives

Når eleven blir hengende etter utløserlina er kniven eneste dugelige hjelpemiddel. En del hoppmestre begynte tidlig å hoppe med diverse typer jakt kniver. Lær-slira stuet de under pakkestrikken på frontreserven, men kniven viste seg å kunne forsvinne ved reservetrekk, og i enkelte tilfeller hadde også kniven "spist" seg gjennom slira og inn i reserveskjermen, eller man fikk knivspissen i låret. (...) Etter dette konstruerte man en kniv man kunne kutte liner med, men som ikke hadde en spiss eller en egg som kunne ødelegge andre ting – for eksempel punktere en oppblåsbar livvest. Denne kniven, US Navy Hook Knife er fremdeles å få tak i fra militære overskuddslagre i USA. (...) Har du bare en kniv med deg, er det selvfølgelig best om du klarer å få tak i den med både høyre og venstre arm, enten du fester kniven på seletøyet eller har en egen lomme på hoppdressen. Både Zack og Ripper knivene leveres med lommer som kan tres på bryststroppen. Ripper knivlommen bør sys til seletøyet med noen solide sting, så den ikke flagrer løst. (...) Det siste som har skjedd på hook-knive fronten, er at man i USA nå har begynt å hoppe med skreddersakser, i stedet for de vanlige typene. Skreddersaksene er kvasse, tar lett webbing, og en umiddelbar fordel framfor hook-kniver er at de kan kappe liner som er "slappe".

annonse 1/1 side
BASICS

LN-BGB C-206

VI TOK EN SKÅL OG VAR ENIGE I AT DETTE VAR EN VANVITTIG BRA PLAN.

på rundtur

Kjetil Susrud Tekst
Trond Solli Foto

Som de fleste sikkert nå har fått med seg hadde GFSK leid inn turbinfly (Bever'n) i sommer. Pga dette sto vår trofaste C-206 for det meste på bakken, og var da tilgjengelig for bruk for alle som hadde energi nok til å dra i gang andre aktiviteter enn normal hoppvirksomhet på hjemmebane.

Et par av gutta hadde ved flere anledninger pratet om å leie et hoppfly og dra på tur, dette ble nå mye enklere siden vårt eget fly var tilgjengelig. Så det ble en tur inn på kjøkkenet til Grenland flyklubb for der henger det et kart med avmerkede flyplasser over hele Norge. Løypa var ikke vanskelig å bestemme, det nærmet seg beachboogie på Kjevik, og da var det naturlig å legge turen så vi kom til Kjevik på fredag og kunne bli der helgen ut.

Ruta ble sånn:

- Avreise GFSK kl 09:00 torsdag
- Stopp Notodden flyplass
- Stopp Fyresdal flyplass
- Stopp Valle flyplass, Setesdalen
- Stopp Lysebotn camping
- Base fra Kjerag
- Stopp Lista flyplass, fredag
- Stopp Kjevik flyplass og beachboogie
- Haike hjem til GFSK, søndag

Deltagerne på turen ble heller ikke tilfeldig utvalgt, de var som følger:

Kjetil Susrud	
Turkoordinator,	primus motor og video
Ståle Øisang	MK
Trond Solli	Kameramann
(med nylig innkjøpt 6 Mpx still kamera og video)	
Thommas Solli	Demoleder
Jostein Nordby	Video
Martin Winther	Video
Ivar Jarle	Pilot

Så når alt dette var i boks, begynte arbeidet med å få tillatelser fra diverse HI'er, ordne med HFL'er og varsle politiet. Piloten tok seg av det som hadde med flygning å gjøre.

Så kom dagen vi skulle reise. Solen skinte fra skyfri himmel, det var varmt og absolutt ingen vind i det hele tatt. Det kunne rett og slett ikke bli bedre. Planen var å reise kl 09:00 og vi kom oss av gårde ca 09:30 noe jeg så på som usedvanelig bra. Alle var enige om at planleggingen for hoppene skulle tas på direkten i flyet.

Avgåre til Notodden dro vi, og etter ca 20 minutter var vi fremme. Siden flyet var fullt av både hoppere og fuel kom vi ikke høyere enn ca 6000 fot, men det var plenty for en god start på dagen og det virket som alle hadde fått godfølelsen, for humøret var nå helt på topp. Det ble tid til litt frokost og en kaffe på Notodden flyplass før turen gikk videre til Fyresdal. En eller annen kom til å nevne noe om hybridhopping, så vi ble enige

om å gi det et forsøk, og sånn ble det. Rett etter vi hadde landet så vi en stor elgokse som sto borte i skogkanten og koste seg, men den stakk avgåre når Trond begynte å springe etter den for å få et nærbilde. *"Kan du skjønne det?"*

Pakke skjermene, snurre propellen, og vi dro videre til Valle. Ingen av oss var spesielt godt kjent på Valle flyplass og vi rakk heller ikke å klatre så høyt, ca 6000 fot, så det ble hopp'n'pop og skjermflyging i nydelige visuelle omgivelser. Vel nede på bakken igjen pakket vi skjermene, tok det vi trengte ut av flyet og festet til kroppen. Neste hopp var over Lysebotn der skulle vi overnatte, og Ivar fløy videre til Stavanger. Planen var hopp'n'pop ca 3000 fot over fjellene, dovs. 6000 fot over Lysebotn, fly skjerm ned langs fjellsidene og lande på campingen. Martin hoppet først, Kjetil hoppet som nummer to, og da skjer det; "tension knot" på en hel linegruppe oppe i kaskadene, kjempespinn (Icarus vx84) og medfølgende reservetrekk. Martin som hoppet først fikk det hele på film. Jostein, Thomas, Trond og Ståle hadde en kjempefin flytur ned langs Smellveggen, hvor de så møtte Martin og Kjetil nede på bakken og nyheten om reserven. Heldigvis fikk vi tak i alt utstyret igjen. "Griseflaks" var vel et utrykk vi fikk høre, og MK Ståle fikk en reservepakk til i loggen.

Klokken var nå passert tre, det var på tide å gjøre seg klar til å gå inn til Kjerag. B.A.S.E-rigger leide vi av Stavanger B.A.S.E. klubb, i solsteik og bar overkropp gikk vi den to timer lange fjellturen inn til Kjerag. Noen er i bedre form enn andre. Det er bare helt nydelig å kunne suge til seg alle de enorme inntrykkene som den mektige naturen har å by på. Vel fremme og alt klart, bar det utfor kanten i fullstendig adrenalinkok, mens Trond begynte turen ned igjen til fots, det var noe om et forbud fra kjæresten eller noe sånt. Tilbake på "kæmpen" tok vi en skål og var enige i at dette er vannvittig bra.

Så gikk seks slitne kropper til sengs.

Klokken 7 neste morgen gikk ferga fra Lysebotn til Stavanger, så drosje videre til Sola. Der sto Ivar klar med flyet, og neste stopp var Lista.

Det ble nevnt noe om FS denne gangen, siden Kjetil og Jostein helst driver med FF, ble det til en slags FS, men med en liten vri, Ståle og Thomas på mage, Kjetil og Jostein på rygg og Martin som "stinger". Jo da, planen var god den!

Etter en liten prat med mannen i tårnet på Lista skulle vi videre til Kjevik, siste stopp for turen.

Siden det var Boogie og kjevikfolket visste at vi skulle komme, ble vi enige om at nakenhopping ville gjøre det hele litt mer spektakulært. Men jeg tror de fleste av oss angret litt, for flyturen fra Lista til Kjevik tok ca 40 minutter, det ble kaldt og litt for mange løse baller på lite areal. Hoppet gikk bra 5-er stjerne, og deretter alle på linje for kameramann Trond.

Det hele ble en utrolig fin og minneverdig opplevelse, mye coolt og lite krøll.

:annonse 1/1 side
Skydesign Collection

Playa del Ingles

DET VAR I JANUAR DA SNØEN LÅ DYP OG KVIKKSØLVET KRØP LANGT NEDOVER AT VI IKKE VILLE HOPPE FALLSKJERM.

Shybert & Bunny
Tekst og Foto

Men det er da ingenting som heter å ikke ville hoppe. Bare fordi det er for kaldt. Ja, så får man vel dra til et sted som er varmt nok da. Og det gjorde vi, til Playa del Ingles, Gran Canaria.

For et sted; palmer, laaange sandtrender og badetemperatur, sol og varme, restauranter og barer med uteliv, men ikke minst 2 fallskjermklubber.

Da vi ankom ante vi ikke hvor hoppfeltet lå, men det var da enkelt å finne ut, ettersom fallskjermer kom dalende ned, rett på stranda. Vi gikk bort og traff faktisk på Veteranene. De hadde et opplegg med den legendariske Paco, og ville at vi skulle hoppe med dem. Alle som kjenner historien til Paco forstår sikkert at vi heller ville hoppe med de unge kjekke guttene hos *Jump For Life*. Videomannen Danielle og tandemhopperne Antonio og Tobias, ble straks våre nye venner. De tok oss med i sin kjære Cessna 206.

Klubbhuset ligger i Bahia Feliz noen kilometer øst for selve landingsområdet. Etter pakking blir man hentet i bil og kjørt tilbake, og det fungerer helt greit. Ikke noe problem om det blir venting heller, det er jo sol og varmt, badestrand, restauranter og masse nysgjerrige turister.

Vi var heldige som fikk være med en tur til Teneriffe. Gutta skulle gjøre noen tandem på beachen, og vi fikk dermed 2 innhopp. Det ble rene sight-seeing turen over Gran Canaria da vi fløy i lav høyde og uten flydør. Spesielt spennende var det da vi krysset havet mellom de to øyene. Feteste innhoppet jeg noen gang har vært med på. Vi møtte en sandstrand fullstappet av lettkledde charterturister i full jubel og applaus.

Det er forresten påbudt med redningsvest. Ta med hjemmefra, det er dyrt å leie.

Utelivet overgår det meste. Det er fullt trøkk hver kveld, helt til morgenen. Og i stedet for utkastere har de innkastere. Prisene kan man heller ikke klage over.

Vi tenkte at dette stedet er helt perfekt for boogie. Det eneste som mangler er et større fly.

Og tenk at nå arrangerer *Jump For Life* Christmas boogie med turbinfly. Tusen takk Peter og dere andre som står bak, vi kommer. Vi oppfordrer andre også til å droppe pinnekjøtt, julenissen og alt det der, med en tur til hopping i ørkenen og forfriskende bading mellom vært løft.

Annonse
1/1 Grenland

C-BLAD

RETURADRESSE: F/NLF, Postboks 383 Sentrum, 0102 Oslo

Det handler om trygghet

Sky Design Erling Sagen - Dronningensgate 13 - Postboks 670 Sentrum - 0106 Oslo - T: 22 33 68 01 - F: 22 33 68 02 - M: 90 72 81 51 - info@skydesign.no - www.skydesign.no

SKY DESIGN